PROLETARI DIN TOATE ȚĂRILE, UNIȚI-VĂ!

SPORT

REVISTĂ ILUSTRATĂ BILUNARĂ EDITATĂ DE UNIUNEA DE CULTURĂ FIZICĂ ȘI SPORT DIN R. S. ROMÂNIA

Nr. 18 (161) SEPTEMBRIE 1965 — Anul XVIII

ATLETISM

JOCURILE BALCANICE ÎN IMAGINI

FOTBAL

- ÎNTÎLNIREA DE LA PRAGA
- Vă prezentăm echipa RAPID

RUGBI

TURNEUL A. S. BEZIERS

MICA ENCICLOPEDIE SPORT

FIGURI CELEBRE ALE BOXULUI MONDIAL

O FRUMOASĂ VICTORIE

Echipa de pistol viteză formată din Mihai Dumitriu, Marcel Rosca, Virgil Atanasiu și Ion Tripșa (în fotografie, de la stînga la dreapta) a cucerit medalia de aur la campionatele europene disputate pe modernul poligon de la Tunari.

Foto: A. NEAGU

LA ÎNCHIDEREA EDIȚIEI

DE LA CAMPIONATELE EUROPENE DE TIR

Timp de 5 zile, poligonul Tunari a fost gazdă ospitalieră a celei de a IV-a ediții a Campionatelor Europene de tir. De la spectaculoasa desfășurare a întrecerilor celor mai valoroși trăgători din Europa vă prezentăm cîteva imagini culese, pînă în momentul închiderii ediției, de către fotoreporterul nostru Aurel Neagu.

Foto 1: primul campion al «europenelor»: iugoslavul B. Loncar, cîștigător al medaliei de aur la proba de armă liberă 60 focuri culcat, cu rezultatul de 596 p.

Foto 2: A. Eselievici (U.R.S.S.) s-a dovedit cel mai bun la proba de skeet juniori. Totalizînd în cele 4 serii 99 t., Eselievici a devenit campion european de juniori.

Foto 3: În «meci» de baraj, reprezentantul nostru Virgil Atanasiu a ratat de puțin primul loc și deci și titlul de campion european la pistol viteză în favoarea lui...

Foto 4: ...Szilard Kun (Ungaria) care a devenit campion european la pistol viteză.

DINAMO LA UN PAS DE TITLU

Așadar, practic, lupta pentru titlul de campioană la rugbi s-a încheiat de data aceasta mai devreme ca în alți ani. În urma victoriei (5—3) asupra Griviței Roșii, Dinamo va reintra, mai mult ca sigur, în posesia titlului după o absență — e drept — cam îndelungată: 9 ani (1956). Este o binemeritată răsplată pentru XV-le neobositului taloner Paul Iordăchescu (în fotografie va transmite balonul aripei Dragomir — 11), care anul acesta a dominat campionatul de la un cap la altul prin regularitate (pînă acum un singur meci egal: 9—9 cu Farul, la Constanța) și o concepție de joc modernă.

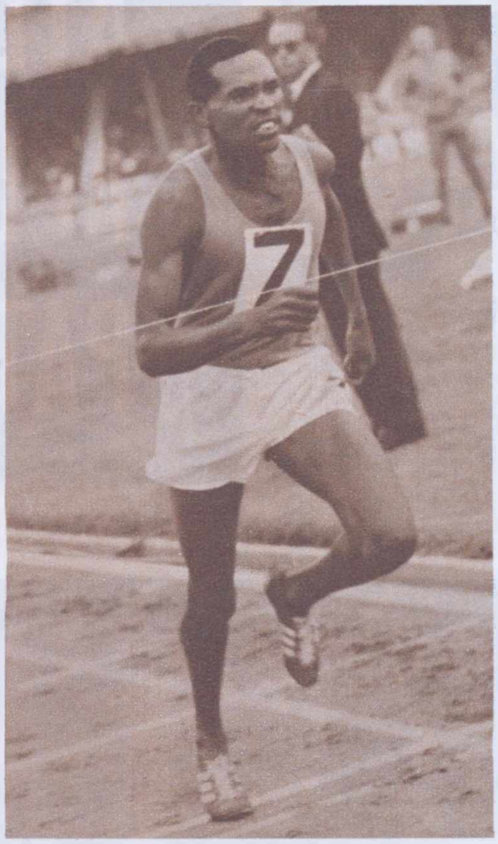
VASILE BURLACU – CAMPION

Ultima probă a campionatelor republicane de ciclism pe pistă a fost mult apreciata cursă de semifond cu antrenament mecanic. Dînd dovadă de o bună pregătire, Vasile Burlacu a cucerit, alături de liderul său Iulian Gociman, titlul de campion al țării. Vasile Burlacu a parcurs într-o oră, în spatele motocicletei condusă de Gociman, 62,280 km. Iată-i în fotografia alăturată, în timpul desfășurării probei de campionat pe cei doi reprezentanți ai clubului Steaua, campioni ai Republicii Socialiste România.

DOUĂ ŞTAFETE RAPIDE

Toţi aceşti înotători sînt recordmani mondiali! Ei sînt componenţii echipelor de ştafetă ale R.D. Germane, care la începutul lunii au stabilit două valoroase recorduri mondiale în probele de 4 × 100 yarzi craul (3:38,1) şi 4 × 100 yarzi mixt (4:05,4). Să vi-i prezentăm (de la stînga la dreapta): rîndul de sus — Frank Wiegand, Egon Henninger, Klaus Katzur, Horst Gregor, Udo Poser şi Peter Sommer; jos — Jurgen Dietze şi Roland Kunze.

RECORDURILE MONDIALE DE FOND SÎNT ÎN PERICOL!

Alergătorul african Kipchonge Keino a făcut să se vorbească mult despre el în ştirile sportive ale acestor zile. Keino a întreprins un spectaculos turneu prin Europa, al cărui bilanţ cuprinde în «cap de afiş»: un excepţional record mondial pe 3 000 m (7:39,5), o victorie asupra lui Ron Clarke pe 5 000 m şi o foarte rapidă cursă de 1 milă (la 6/10 de recordul mondial), în cadrul căreia l-a distanţat pe recordmanul european pe 1 500 m, Jurgen May. Atletul din Kenia dovedeşte posibilităţi deosebite pe mai toate distanţele de fond, ceea ce îl recomandă ca un redutabil adversar al... recordurilor mondiale.

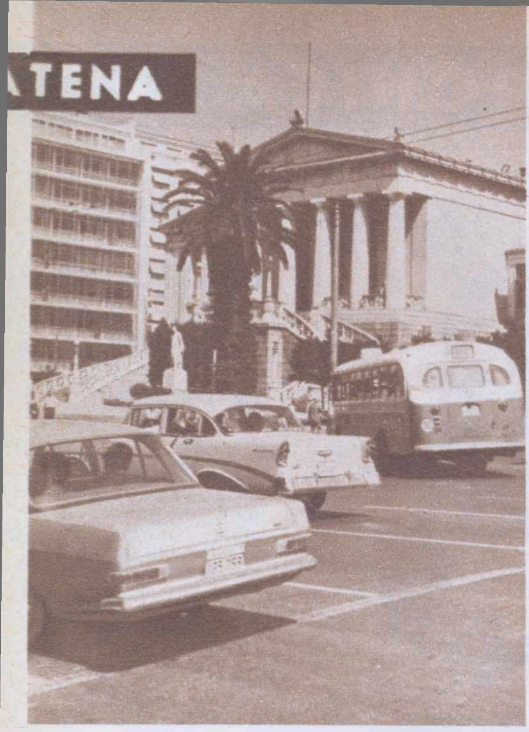
ÎN FAŢA PORŢILOR DE FOTBAL...

Unde s-a dus?... — par a se întreba Sarti, portarul lui Internazionale şi Savoy, atacant al lui Independiente aterizînd după un zbor după balon (foto 1). De data aceasta, buclucaşul a trecut pe lîngă buturi şi scorul rămîne 3—0, în prima finală a «Cupei Intercontinentale», disputată la Milano. După cum se ştie, în cele din urmă, «Inter» a cîştigat pentru a doua oară Cupa supremă. În timp ce aceste două echipe au «rulat» pe piscuri fosta «suverană» absolută, Real Madrid, s-a străduit şi se străduieşte din greu să revină pe primul plan al valorilor fotbalistice. Iată-i — în foto 2 — pe madrileni (în tricouri albe) nevoiţi să se apere în faţa atacului impetuos al olandezului Venneker (la Rotterdam: Feyenoord — Real 2—1!). La Madrid, spaniolii şi-au luat o strălucită revanşă: 5—0.

„REVENIREA LUI BOBBY FISCHER"

Dispărut pentru un timp de pe ecranul actualităţii, marele maestru american Bobby Fischer şi-a făcut recent o reintrare spectaculoasă prin participarea «de la distanţă» (cu ajutorul telex-ului) la turneul internaţional de şah de la Havana. Aflîndu-se la New York, el are timp ca între două runde ale «Memorialului Capablanca» să susţină şi simultane, cum a fost acela dat la clubul de şah al Organizaţiei Naţiunilor Unite. Fotografia noastră îl arată pe Fischer în timpul acestui simultan, în care a întîlnit 21 de adversari, reprezentanţi ai diferitelor ţări pe lîngă O.N.U. El a cîştigat 18 partide, a remizat pe cea cu E. Jukov (U.R.S.S.) şi a pierdut întîlnirile cu Luis Loaya (Peru) şi Vladimir Vakula (U.R.S.S.)

ATLEȚII ROMÂNI APLAUDAȚI ÎN PATRIA DISCOBOLULUI

Peste 55 000 de spectatori au ținut să-și ia rămas bun, în ziua a treia a întrecerilor din cadrul Jocurilor Balcanice de atletism, de la sportivii participanți la cea de a XXIV-a ediție. Trasoare și focuri de artificii au punctat victoria lui Bloțiu, dublu campion balcanic, petale de garoafe roșii au plutit dinspre peluze pentru blonda sprinteră Ioana Petrescu, urale nesfîrșite au fost dăruite de spectatori «săritoarei cosmice» Iolanda Balaș. Cînd Viorica Viscopoleanu — «rîndunica Balcanilor» — a aterizat în groapa cu nisip, realizînd — cu tot accidentul suferit la gleznă — o săritură remarcabilă, întregul public de pe stadionul de marmură «Karaiskaki» a explodat ca un resort în aplauze. Dar publicul n-a răsplătit doar victoriile. N-a fost atlet participant în întreceri care să nu fi fost aplaudat la scenă deschisă. Chiar și cel care a venit ultimul în dificila cursă de 20 km marș sau de 10 000 m plat. Spectatorii greci au știut să răsplătească cu dărnicie eforturile pe care atleții celor cinci țări participante (Bulgaria, Iugoslavia, România, Turcia și Grecia) le-au depus în lupta lor pentru întîietate, pentru cîștigarea coroanei din ramuri de măslini și a titlului de campion balcanic. Ambianța de pe stadion, primirea caldă făcută sportivilor de publicul orașului ce poartă numele zeiței Înțelepciunii, admirabila organizare a întrecerilor, toate acestea au influențat pozitiv asupra comportării sportivilor în întreceri, au dat tuturor o notă în plus de încredere și optimism, de bună dispoziție.

Pe tabelul de onoare al Jocurilor Balcanice, țara noastră figurează la loc de cinste. Atleții români au cîștigat 16 titluri, cele mai multe obținute de atletismul nostru în istoria acestei importante și tradiționale competiții balcanice. Iată și lista campionilor noștri balcanici: 100 m plat — GH. ZAMFIRESCU 10.6; 800 m — CONSTANTIN BLOȚIU 1:50,3; 10 000 m — N. MUSTAȚĂ 29 : 25,8; 20 km marș — LEONIDA CARAIOSIFOGLU; 1 500 m: CONSTANTIN BLOȚIU 3:43,7; aruncarea suliței — GH. POPESCU 76,89; lungime — ADRIAN SAMUNGI 7,63 m; greutate — ANA SĂLĂGEAN 15,81; 200 m — IOANA PETRESCU 24,3; 200 m — ZAMFIRESCU 21,5; săritura în lungime — VIORICA VISCOPOLEANU 6,35; 3 000 m obstacole — ZOLTAN VAMOȘ 8:36,8; 5 000 m — A. BARABAȘ 14:21,2; înălțime — IOLANDA BALAȘ 1,75; suliță — MIHAELA PENEȘ 51,19; decatlon — KURT SOCOL — 7 183 p.

Pe puncte, clasamentul pe națiuni exprimă următoarea situație: BĂIEȚI: 1. România 168,5 p; 2—3. Bulgaria, Iugoslavia 126 p; 4. Grecia 86,5 p;

Balet aerian? Nu. Fotoreporterul a surprins cu fantezie și... operativitate trecerea simultană peste obstacolul groapa cu apă. În distribuție: Zoltan Vamoș — campion balcanic — și Caramihai.

AM ÎNVINS! **Iată ce exprimă secvența sosirii lui Bloțiu în cursa de 800 m.** Am învins! Sînt campion balcanic! **Pe locul II, Ene (446), care il va intrece pe ultimii metri pe bulgarul Kalcev (264).**

5.Turcia 14 p. FETE: 1. România 100 p; 2. Bulgaria 81 p; 3. Iugoslavia 76 p; 4. Grecia 9 p; 5. Turcia 0 puncte.

După cum se vede, diferența de puncte cu care a cîștigat țara noastră este concludentă. De fapt această diferență exprimă valoarea la care au concurat atleții noștri, faptul că în mai toate probele sportivii români au cîștigat locurile 1 și 2.

După terminarea Jocurilor Balcanice, presa scria: «**A fost o plăcere să vezi concurind pe atleții români. Bine dotați fizic, cu certe valori internaționale și mondiale** (Balaș, Peneș, Bloțiu, Barabaș, Vamoș, Petrescu etc.) **românii s-au impus și de această dată. Bravo, românilor pentru seriozitatea cu care au privit această ediție, pentru comportarea lor exemplară**».

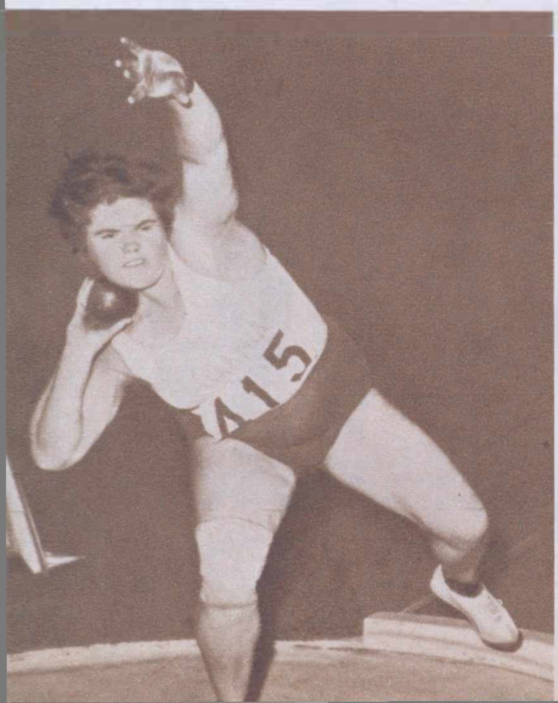
Trăgînd linia de bilanț, trebuie să spunem că dublul succes obținut în capitala Greciei, la Atena, ne bucură foarte mult, el însemnînd nu numai o popularizare peste hotare a atletismului românesc, ci și o contribuție la întărirea tradiției Jocurilor Balcanice, jocuri care, de la an la an, capătă o semnificație deosebită. Și cînd am văzut, la sfîrșitul competiției, căldura cu care participanții la întreceri au înconjurat delegația română, felicitînd-o pentru frumosul succes obținut, m-am gîndit atunci ce bine ar fi ca și în viitor sportivii noștri să se comporte la fel, spre cinstea și gloria patriei, luptînd pentru obținerea unor performanțe și mai înalte, de nivel mondial.

V. GRĂDINARU

MEDALIILE, LOCURILE ȘI PUNCTELE BALCANIADEI DE LA ATENA 1965

Total B și F	Locuri I	Locuri II	Locuri III	Total puncte
1. România	16	11	15	268,5
2. Bulgaria	8	9	10	207
3. Iugoslavia	8	12	7	203
4. Grecia	3	3	3	95,5
5. Turcia	—	—	—	14

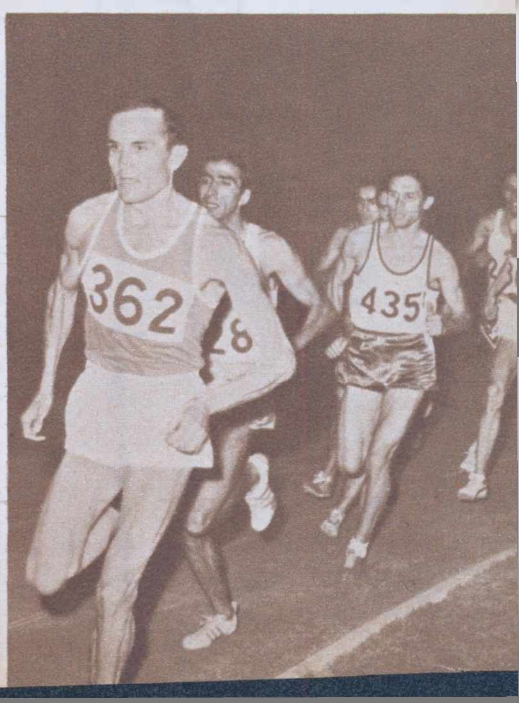
Ana Sălăgean. O concentrare maximă, o zvîcnitură, și Ana va trimite greutatea la peste 15 m. Ana Sălăgean, România, campioană balcanică!

În plină cursă la 800 m fete. Viorica Gabor (405) conduce plutonul, urmărită de Danailova. Pînă la urmă va cistiga Nicolici — Iugoslavia) — (311).

Moment din cursa de 5 000 m. Conduce iugoslavul Simo Vazici, dar Barabaș (435) își pregătește sprintul victorios.

Feciorii cantonierului

STEFAN SUCIU

Subiectul mi se pare potrivit pentru un scenariu de film. Parcă văd primele secvențe. Într-un pitoresc peisaj montan, obiectivul aparatului de filmat urmărește cu încetinitorul scara culcată a căii ferate, lungă cît cuprinzi cu ochii. În jur, brazi falnici, zmeuriș, poiene cu mozaic florar și, pierdut între atîtea frumuseți, un canton.

Căsuța este de un alb imaculat, contrastînd plăcut cu verdele proaspăt din jur. În preajma ei, totul lasă să se întrevadă mîna harnică și bunul gust al cantonierului, al cantonierei. În spatele casei, pe peronul pardosit cu prundiș, lîngă o fîntînă cu roata mare, un rastel cu... șase biciclete.

Cine este cantonierul, cine este cantoniera, ale cui sînt bicicletele? De la aceste întrebări, pe care ți le pui firesc, acțiunea începe să-și depene firul.

Cantonierii Ana și Gheorghe Suciu au sădit în bătătura casei lor (cantonul C.F.R. nr. 22-Rîșnov) patru feciori: Zoltan, Gheorghe, Ștefan și Andrei. Nu este greu să-ți imaginezi copilăria acestor mlădițe înfrățite cu natura, în decorul creionat. Pajiștile din jur îi atrăgeau ca un magnet și nu le ajungea ziua alergînd prin poiene. Dar, o dată cu anii, pasiunea fiecăruia a căpătat contururi mai precise. Obsedant, cele două biciclete ale părinților, cu spițele sclipitoare ca niște raze de soare, îi urmăreau pînă și în vis.

Au început să le încalece cu stîngăcie. Dar apoi au deprins să le conducă surprinzător de repede. Pe rînd, celor două biciclete de la cantonul nr. 22 li s-au mai alăturat una, apoi a doua, o a treia, o a patra. Acum, în rastelul din spatele casei odihnesc cuminți șase biciclete.

*

O zicală românească spune: «Capra sare masa, iada sare casa». Soții Suciu au fost și continuă să fie pasionați ciclo-turiști. Copiii lor, ceva mai pretențioși, au trecut peste această fază și în prezent se «bat» — pe șoselele asfaltate — în concursuri republicane și curse internaționale. Cu puțin timp în urmă, în Franța, la ultima ediție a marii competiții «Tour de l'Avenir», alături de vîrfurile ciclismului amator european, a răspuns prezent la apel și Gheorghe, unul din cei patru copii de la cantonul nr. 22 — Rîșnov. Dar Gigi, în «Tour de l'Avenir», nu a făcut numai act de prezență. În ciuda lipsei de experiență (19 ani), el și-a făcut prezența simțită. La sfîrșitul turului a fost evidențiat pe merit alături de experimentatul Ludovic Zanoni, alcătuind cuplul «celor mai activi români din caravană».

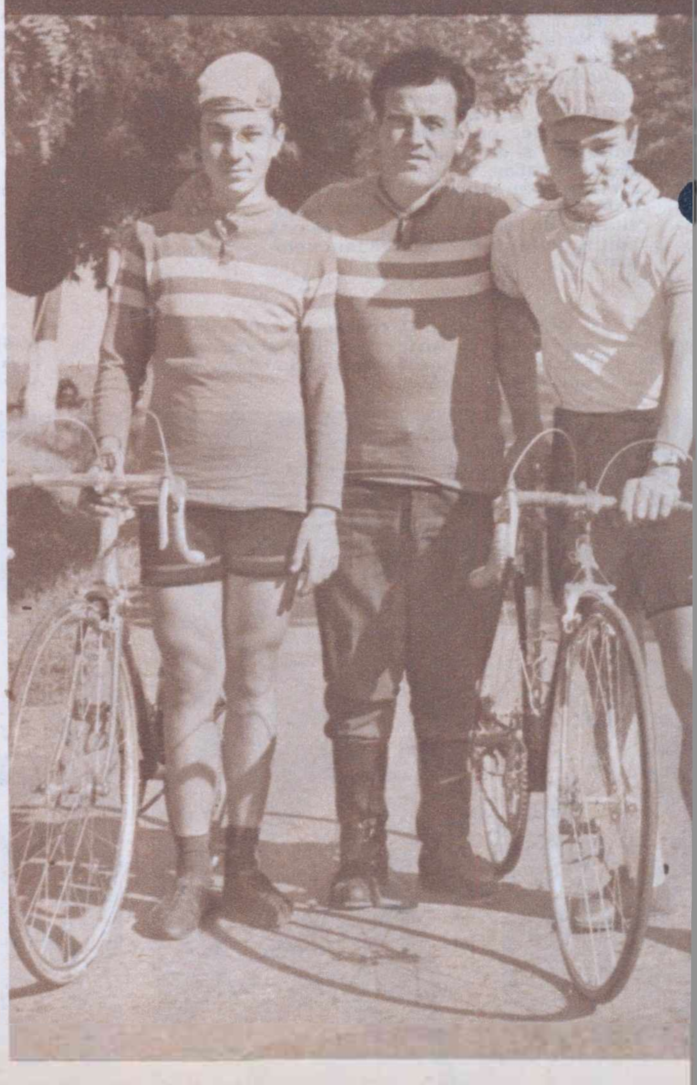
Reîntors acasă, șase biciclete au părăsit cantonul, așternîndu-se la drum cu destinația «Poiana narciselor». Gigi trebuia sărbătorit, pasiunea părinților — onorată. În fruntea plutonului, mama. O urmează Gigi, sărbătoritul, apoi Gheorghe — tatăl, Zoltan, Ștefan, iar în coadă — Andrei valsează pe panglica de asfalt în tempoul bucuriei fără margini din inima părinților.

Din priviri soții Suciu își îmbrățișează cu drag copiii. Da, nu numai ciclo-turismul, dar și ciclismul propriu-zis este frumos. Aduce satisfacții... Anul trecut, din cele șase campionate republicane rezervate juniorilor mari, Gigi a terminat victorios în patru. Un adevărat record în materie, dar, un record cu existență de meteorit. Un alt reprezentant al familiei, Ștefan, a bătut în campionatele din acest an toate recordurile: șase victorii din tot atîtea posibile. Într-o manieră de mare maestru a trecut primul linia de sosire în campionatul de contratimp perechi, de contratimp pe echipe, de semifond, de contratimp individual, de mare fond («Criteriul juniorilor», cursă cu caracter internațional).

Ștefan Suciu are 18 ani și este mai scund decît Gigi (1,66 m, față de 1,76 m) dar mama este încredințată că o să mai crească. Are o musculatură bine formată, o rezistență remarcabilă («Îmi seamănă mie» — spune tatăl), la care se adaugă o voință de fier dublată de un simț al dozării efortului cu totul ieșit din comun. Datorită acestor calități, Ștefan, întocmai ca și Gigi, este astăzi un adversar de temut nu numai în sfera categoriei cicliștilor juniori, din care ambii mai continuă să facă parte, dar și în aceea a seniorilor, unde mulți au trebuit să recunoască în persoana celor trei frați Suciu pe viitorii cicliști fruntași ai țării. Cel de al treilea «mare» ciclist al familiei este, așadar, Andrei. Mezinul are 16 ani și deține încă de pe acum, titlul de campion republican la juniori mari în campionatul de contratimp pe echipe (ediția 1965). La acest campionat, Andrei, formînd echipă cu fratele său Ștefan, cu Dumitru Crișan și Lazăr Gavrilă, nu s-a mulțumit să meargă în plasa acestora, ci a «tras» vîrtos la trenă, contribuind în mare măsură la frumosul succes al formației. Așadar, Andrei Suciu a fost și el lansat pe orbita ciclismului de performanță. Ce se va întîmpla cînd, o dată cu anii, cei trei frați Suciu vor deveni în mod inerent rivali? Este singura ...problemă a cicloturiștilor mai vîrstnici de la canton.

G. ȘTEFĂNESCU

Antrenorul Martie Stefănescu (in mijloc) și doi dintre reprezentanții familiei cantonierului: Andrei (stinga) și Stefan Suciu.

6,52 - cifră de tranzit

În ultima decadă a lunii august, a Constanța, în compania unor at-ete de primă mînă, Viorica Viscopo-eanu a reușit din nou (pentru a 9-a oară în decurs de patru ani) să modifice abela recordurilor țării la săritura n lungime. Noul record republican — 6,52 m — se înscrie printre primele trei rezultate mondiale ale anului și printre primele cinci din toate tim-purile. Performanța o onorează pe tînăra noastră campioană, dar nu este în măsură să o și mulțumească. Vio-rica Viscopoleanu tinde spre mai mult.

De altfel, acest «mai mult», Viorica este convinsă că l-ar fi putut obține chiar la Constanța, la Cupa Europei. Ea a început concursul cu 6,25 m, apoi a sărit 6,40 m, 6,42 m și... 6,52 m — actualul record — după care, în in-teresul echipei, a renunțat la ultimele două sărituri, fiind chemată la startul ultimului schimb al ștafetei de 4 X 100 m (ștafetă încheiată de asemenea cu un nou record republican). Așadar, Viorica Viscopoleanu nu este numai performera noastră la săritura în lungime, dar și o foarte valoroasă sprinteră. Și chiar mai mult. Cu 11,3 sec. ea se situează pe locul 2 la 80 m garduri; cu 25,8 sec. ocupă locul 8 la 200 m plat; cu 1,55 m este a zecea săritoare în înălțime a țării, iar la campionatele republicane de pentatlon ocupă un merituos loc 2.

L-am întrebat pe Ion Soeter, antre-norul Vioricăi, despre perspectivele elevei sale. Răspunsul nu ne-a surprins.

— Obiectivul principal este doborî-rea recordului mondial. Afirmația nu are nimic utopic. Toate săriturile Vioricăi, inclusiv ultima, au avut greșeli tehnice de execuție. Fotogra-fiile și kinogramele săriturilor le-au scos în evidență. Or, dacă performan-țele ei au fost realizate cu greșeli tehnice, este limpede că eliminîndu-le... În fond, de recordul mondial o mai despart doar 24 cm și cred că îl va putea ataca la campionatele europene de anul viitor, de la Budapesta.

Bineînțeles, pînă atunci nici adver-sarele Vioricăi nu vor sta cu mîinile încrucișate. Tentația doborîrii recor-dului mondial este mult prea mare, pentru ca pretendentele la titlul de recordmană să nu se pregătească cu toată seriozitatea. Tatiana Șcelkanova și poloneza Irena Kirzenstein sînt prin-cipalele ei adversare. Pe ultima o consider însă mai periculoasă. Deși nu știe să sară, viteza pe care o are îi poate permite să «prindă» o săritură bună.

— Dar pînă la Budapesta?

— Sper că rezultatul ei cel mai bun din acest an să-l poată obține la întîl-nirea cu atletele cehoslovace, de la Timișoara, programată în zilele de 30 septembrie și 1 octombrie. Pentru Viorica, concursurile mari au consti-tuit întotdeauna un stimulent. Nici-odată n-au emoționat-o. Nu știe ce înseamnă «febra de start». Aceasta poate și pentru faptul că muncește foarte mult, se antrenează cu conștiin-ciozitate și își cunoaște posibilitățile. În privința perseverenței cu care se antrenează, parcă ar fi o a doua Ioli. Astfel de atlete au obținut întot-deauna rezultate remarcabile.

*

Viorica Viscopoleanu are 26 de ani și este soția săritorului de triplu salt Octavian Viscopoleanu. Cu sportul s-a împrietenit tîrziu, în 1956, cînd — fiind elevă la Școala medie nr. 30 — a fost selecționată în reprezentativele de volei și de gimnastică ale școlii. Cu atletismul a făcut cunoștință cu ocazia crosului «Să întîmpinăm 1 Mai» și, într-atît s-a îndrăgostit de probele de alergări, încît a abandonat complet voleiul și gimnastica. De altfel, chiar de la primul ei cros, Viorica și-a în-trecut toate colegele de școală, iar în continuare a cîștigat și la faza pe Ca-pitală a acestei importante competiții sportive de masă.

Antrenată la început de Ioana Gro-zescu, profesoara de educație fizică a școlii, a fost preluată în 1957 de către antrenorul Ion Vintilă de la asociația sportivă Flacăra roșie, cu care a în-ceput pregătirea metodică pentru demifond și fond. Dar, cursele de an-trenament contra-cronometru au du-rat puțin. Pe Stadionul Tineretului, la un antrenament al săritoarelor în lungime, printre care se afla și Maria Pandele, Viorica Viscopoleanu își în-cearcă și ea aptitudinile, iar antreno-rul Ion Vintilă rămîne încîntat. De aici înainte Viorica va trece în rîndul săritoarelor, alături de care se va impune ca cea mai bună sportivă a țării. Recordul de 5,96 m al Sandei Grosu îl doboară în 1962, cu o perfor-manță de 5,98 m. În același an ea obține 6,05 m, apoi 6,14 m. Urmează un an de consolidare a cunoștințelor acumulate, în care timp reușește să-și egaleze recordul de 6,14 m, iar apoi, în 1964, începe ofensiva centimetrilor cu o tenacitate excepțională. În iunie sare 6,19 m, în iulie 6,22 m, în august 6,40 m și 6,44 m, în septembrie 6,46 m, iar anul acesta, în august: 6,52 m.

Vom urmări în continuare, cu in-teres, evoluția acestei harnice atlete, cu convingerea că în nici un caz nu se va opri din ascensiunea spre tentanta culme a recordului mondial. În ten-tativa ei noi îi urăm succes!

RODICA SOARE

O pasiune de familie: pescuitul. Viorica și Octav Viscopoleanu au fost surprinși la Snagov, într-o după-amiază, încercîndu-și «norocul».

VIORICA VISCOPOLEANU

CAMPIONATUL DE FOTBAL 1965–1966

RAPID BUCURESTI

În picioare, de la stinga la dreapta: Antrenorul principal **STĂNESCU** Valentin; **COE** Dan, fundas central, 25 de ani, 1,83 m inăltime, 81 kg, 14 ani la Rapid, 13 selectii in echipa natională A; **MACRI** Dumitru, fundas de margine, 34 de ani, 1,73 m, 70 kg, 16 ani la Rapid, 12 ori in A, 4 in B; **LUPESCU** Nicolae, fundas de margine, 24 de ani, 1,77 m, 74 kg, 4 ani la Rapid, 1 in B; **ANDREI** Marin, portar, 25 de ani, 1,79 m, 77 kg, 3 ani la Rapid, 2 ori in A, 1 in B; **RĂDUCANU** Necula, portar, 1,89 m, 85 kg; **MOTROC** Ion, fundaș central, 1,76 m, 70 kg, 5 ani la Rapid, 1 in A; **GEORGESCU** Nicolae, mijlocas, 29 de ani, 1,74 m, 77 kg, 10 ani la Rapid, 17 ori in A, 4 în B; **STEFAN** Vasile, fundaș, 17 ani, 1,70 m, 64 kg, 4 ani la Rapid; antrenorul secund **STĂNCULESCU** Victor.

Jos: **DINU** Constantin, mijlocas, 22 de ani, 1,66 m, 62 kg, 9 ani la Rapid; **MIHAI** Mihai, fundas, 23 de ani, 1,69 m, 64 kg, 10 ani la Rapid; **KRAUS** Viorel, extremă, 25 de ani, 1,76 m, 72 kg, 7 ani la Rapid; **DUMITRIU** Emil, inaintas central, 22 de ani, 1,73 m, 63 kg, 3 ani la Rapid; **IONESCU** Ion, inaintas central, 27 de ani, 1,70 m, 70 kg, 6 ani la Rapid, 9 ori in A; **CODREANU** Teofil, extremă, 24 de ani, 1,70 m, 66 kg, 3 ani la Rapid; **NEAGU** Alexandru, inaintaș, 17 ani, 1,70 m, 66 kg, 3 ani la Rapid; **JAMAISCHI** Constantin, mijlocas, 20 de ani, 1,78 m, 76 kg, 3 ani la Rapid; **GREAVU** Ilie, fundas de margine, 28 de ani, 1,65 m, 65 kg, 10 ani la Rapid, 19 ori in A, 1 in B. Din fotografie lipsesc: **NĂSTURESCU** Constantin, extremă, 23 de ani, 1,64 m, 62 kg, 3 ani la Rapid; **URZICEANU** Vasile, portar, 24 de ani, 1,76 m, 74 kg, 2 ani la Rapid si **OBLEMENCO** Ion, inaintas, 1,82 m, 78 kg, 2 ani la Rapid.

Foto: P. ROMOSAN

RESURSELE perechii siameze

Perechea Dumitriu — Ionescu a probat și probează, fără îndoială, o interesantă capacitate de intuire a jocului cu două vîrfuri de atac. Am putea spune că, de fapt, «Emil» și «Puiu» reprezintă un fenomen singular — din păcate — în fotbalul nostru.

Și totuși, acești doi înaintași de talent nu s-au impus net selecției. Și aceasta nu pentru rațiunile... cuplului, care, repet, este cel mai legat din țară, ci pentru rațiuni individuale. Exagerările lui Ionescu pe de o parte și rafinamentele deseori sterile ale lui Dumitriu au adus întotdeauna neîncrederea chiar și în tabăra numeroșilor lor simpatizanți.

În ultima vreme, însă, lucrurile par a se fi ameliorat net, iar recentul joc de campionat — derbiul cu Dinamo — a întărit această convingere. Ionescu a devenit un luptător 100%, adică așa cum stă bine omului de șoc, iar Dumitriu a căpătat mai multă încredere în posibilitățile sale de pătrundere spre poarta adversă și a început să «intre». Memorabila bară a lui Dumitriu din minutul premergător deschiderii scorului în jocul cu Dinamo demonstrează — dacă mai era nevoie — că arsenalul lui Dumitriu, pe lîngă broderii și... «pene» în apărarea adversă, mai cuprinde un... fuleu capabil să depășească orice apărător și un șut bun de prins într-o kinogramă. În același timp, golul al doilea din aceeași partidă este o excelentă realizare a lui Ionescu, care a insistat drăcește la o minge pe care altădată ar fi abandonat-o și a întors o centrare foarte precisă în piciorul lui Codreanu.

În sfîrșit, pe lîngă «creșterea» fiecărui... siamez în parte, se constată și o mărire a sudurii cuplului, legată în primul rînd de o sporită înțelegere a subtilităților jocului.

Amintita bară a lui Dumitriu și cursa care a precedat-o au fost ajutate în mod hotărîtor de demarcarea fulgerătoare a lui Ionescu, spre care s-a repezit apărarea adversă.

Nu ne rămîne decît să urăm succes... «siamezilor». Perechea Dumitriu—Ionescu, care și-a pierdut un timp creditul în ochii publicului de pe urma unei oarecari blazări, are resurse mari pentru a deveni un cuplu de mare clasă.

P.S. Jocul de la Praga a demonstrat încă o dată că perechea Dumitriu-Ionescu nu poate juca decît împreună.

„BĂTRÎNUL“ NAE

«Bătrînul» Nae (Georgescu), căpitanul Rapidului, n-are decît 29 de ani, dar pentru cei mai mulți dintre coechipierii săi el este «nea Nae». Acest apelativ al respectului nu se datorează vîrstei, ci seriozității.

Cu toate că e încă destul de tînăr, Nae Georgescu joacă de 11 ani în echipa națională. A debutat la 29 mai 1955, contra Poloniei, la București (2—2), cînd a înscris și golul egalizator, în minutul 76.

În echipa Rapidului, Nae Georgescu este un exemplu. De altfel, revenirea lui în echipa națională, după o bună perioadă de absență, se datorează tot tenacității și muncii. Fotografia noastră, făcută recent, este o mică confirmare: Nae Georgescu, la antrenament, deși încă cu mîna în gips.

GHICI, CIUPERCĂ, CE-I?... De acord cu dumneavoastră. Aveți în față echipa Rapidului. De altfel, portarul Andrei, care are un profil ușor de recunoscut, confirmă acest lucru.

Dar subiectul fotografiei-ghicitoare nu este recunoașterea echipei, ci a jucătorilor. Desigur că suporterii giuleștenilor sînt avantajați — ei își văd idolii zilnic, din toate pozițiile — dar sîntem convinși că și alți iubitori ai fotbalului vor rezolva ghicitoarea. Cei nerăbdători pot găsi răspunsul la pagina 15.

PORTRET DINU

Gabarit! Gabarit! Gabarit!

Astăzi, cînd tot mai multe glasuri cer cu insistență gabarit, micul mijlocaș al Rapidului este unul dintre pilonii echipei feroviare, sfidînd... înălțimile, operînd laborios și culegînd aplauze. Iar cînd cineva îl întreabă ce înălțime are (vă destăinuim secretul — 1,66 m), el răspunde sigur de sine: înălțimea lui Ceaikovski, marele mijlocaș dreapta... pitic al Iugoslaviei.

*

Micul «Costică» Dinu s-a născut în anul 1944, la 14 mai, la Crevedia Mare, dar a văzut «potcoava» Giuleștilor din leagăn. Părinții se mutaseră în Capitală cînd «Costică» avea un an.

A început fotbalul — o spune cu mîndrie — la Rapid. Pitic în 1955 (cu antrenorul Costea), junior în 1959 (cu Urecheatu), Dinu a început pe postul de inter stînga, simțind încă din... copilărie gustul combinațiilor subtile cu Dumitriu.

O dată cu retragerea pe post de mijlocaș, Dinu a promovat în prima garnitură a Rapidului. Între timp a jucat în echipa națională de juniori (U.E.F.A., Olanda, 1963) și în echipa de tineret. În echipa Rapidului deși a fost deseori accidentat, Dinu a fost întotdeauna un... omuleț de nădejde.

Înzestrat cu o mare capacitate de efort și mai ales de... dăruire, Dinu acoperă o zonă întinsă, este unul dintre cei mai buni jucători de intercepție din țara noastră și are un spirit combinativ deosebit de dezvoltat, fiind deseori elementul de inițiativă în combinațiile cu Dumitriu și Ionescu. Rolul lui Dinu în combinațiile «echerului» feroviar trece deseori neobservat, pentru că publicul își oprește respirația doar în careul de 16 m, dar un ochi atent și imparțial vede cît de mult datorează perechea Dumitriu-Ionescu micului lui ei «servant» din linia a doua. Nu e mai puțin adevărat că Dinu intră, uneori, parcă deliberat, în penumbră, nevalorificîndu-și șutul. Sînt foarte rare cazurile în care Dinu asaltează poarta adversă. Iar acest păcat a devenit «capital» în fotbalul modern.

*

După cum afirmă antrenorul Valentin Stănescu — întărind de altfel părerea multor iubitori ai fotbalului — Constantin Dinu poate marca importante ameliorări valorice. Acest pronostic are, desigur, la bază, frumoasele aptitudini tehnice ale micului mijlocaș, dar, în primul rînd, seriozitatea exemplară a celui care dorește să moștenească ceva din faima lui Ceaikovski.

În momentul de față, duelul tacit Dinu-Jamaischi din cadrul echipei Rapidului reprezintă un factor stimulativ pentru amîndoi. Jamaischi aruncă în luptă forța sa atletică și puterea de luptă, dar Dinu adaugă — la această ultimă calitate — o frumoasă doză de reflexivitate și fantezie.

Rămîne de văzut cine va progresa mai mult în această interesantă cursă de urmărire. Deocamdată, după cît se pare, Dinu e mai bine plasat. Motivul? O notă mult mai mare la capitolul «viață sportivă».

(I. Ch.)

JOCUL DE LA PRAGA JOC AL ILUZIILOR

Duminica trecută, la Praga, echipa noastră națională a cedat în lupta cu un obiectiv (deocamdată) peste puteri: calificarea pentru turneul final de la Londra. Desigur că părerile de rău sînt mari, dar nu e mai puțin adevărat că sorții ne-au rezervat o serie în care probabil — pînă și vicecampioana mondială din Chile va urmări Londra la televizor.

De ce am pierdut la Praga?

Unii spun că am ratat prea mult. Foarte adevărat, dar a reduce la atît cauzele înfrîngerii înseamnă a judeca simplist lucrurile.

Alții spun că echipa n-a avut cea mai bună alcătuire. Din păcate, contrasoluțiile post bellum nu oferă decît alte iluzii.

În sfîrșit, alții regretă că am scăpat la Praga prilejul unei victorii de răsunet în fața unui adversar în declin. Regretul este foarte omenesc, dar pentru a învinge Cehoslovacia acasă trebuie să marchezi un mare salt valoric, care să elimine... ghinionul. Acest ghinion, care, dacă e invocat, nu face decît să furnizeze alte și alte iluzii...

Cînd vom învinge Cehoslovacia la ea acasă?

În ziua în care vom dori cu adevărat acest lucru. Iar asta înseamnă a avea efectiv de unde alege. Cum? Aplaudînd o finală de campionat școlar republican care să umple pînă la refuz tribunele stadionului «23 August». Abia atunci vom arunca psihologia de outsideri și o vom adopta pe cea de favoriți

IOAN CHIRILĂ

ÎN FOTOGRAFII:

1. Knebort înscrie al doilea gol, deși e înconjurat de patru apărători români.
2. Gol? Nu, deși acțiunea lui Sasu l-a făcut k.o. pe Vencel. În dreapta: Popluhar.
3. Hrdlicka și Mihai Ionescu își dispută balonul.

(Foto: JAROSLAV SKALA)

VICTORIA „OLIMPICILOR"

La Pitești, o victorie frumoasă. 2—0 cu «cadeții» Cehoslovaciei. Totul e, însă să urmărim lucrurile în perspectivă. Arta antrenorului este de a vedea în jucătorul de astăzi pe cel de peste trei ani. Dacă antrenorii «olimpicilor» noștri «văd» în perspectivă echipa pentru Mexic se va roda firesc. Dacă nu, atunci ea nu va rămîne decît un lucru în sine, supus modificărilor de ultimă oră.

În fotografie: Dumitriu avansează cu eleganță spre poarta adversă.

FOTBAL PE GLOB

● Brigada de arbitri români N. Mihăilescu — G. Limona — S. Mîndreș a condus foarte bine turul meciului Fenerbahce-Anderlecht 0—0. În acest sens este edificatoare declarația lui Albert Roosen, președintele clubului belgian: «Înainte de a pleca în Turcia, mi-a fost frică de cele trei... necunoscute ale expediției: calitatea adversarului, calitatea terenului și calitatea arbitrilor. Rezultatul? Cel mai mult mi-a plăcut calitatea excepțională a arbitrilor».

În fotografia noastră, un moment înainte de joc. Arbitrul de centru N. Mihăilescu îi oferă «marca sau banul» căpitanului echipei belgiene — Jurion. În stînga, căpitanul turc Zia Segül. Lingă el — G. Limona.

● 19 goluri în ultimele 11 meciuri. Iată cel mai recent bilanț al lui... Pele. Din aceste 19, cele mai prețioase au fost golurile (trei la număr) înscrise de «perla neagră» în derbiul cu Corintians (4—3). Pele își continuă astfel prodigioasa carieră, învingînd toate obstacolele și tacticile speciale care i se pun în cale. Fotografia noastră e o dovadă a condițiilor în care joacă, de cele mai multe ori, marele jucător brazilian. Pele (nr. 10) este strivit literalmente de apărarea adversă.

● ARRIBA GENTO! — Trăiască Gento! — au scandat cei 110 000 de spectatori madrileni după terminarea meciului jubileu al popularului extrem spaniol. Rezultat: Real Madrid-River Plata 3—1. În prima repriză atacul Realului a avut o formulă celebră: Kopa, Amancio, Di Stefano, Puskas, Gento.

● Deruta echipei belgiene Anderlecht în turneul de la Casablanca, unde echipa lui Sinibaldi a pierdut cu 1—4 în fața lui Partizan din Belgrad, a reaprins polemica între adepții apărării în linie (practicată de belgieni) și adversarii ei. După victoria asupra belgienilor, Gegici, antrenorul lui Partizan, a declarat: «Apărarea în linie? Nu mă deranjează de loc... Cred, de altfel, că marea greșeală a lui Anderlecht e că joacă la fel, indiferent de adversar».

● Un nou H.H. în fotbalul italian. Este vorba de Helenito, băiatul «magului». Helenito are 14 ani și se antrenează sub directa conducere a tatălui său, care îl supune unui tratament extrem de sever și unei discipline de fier. Curînd, Helenito va fi... încorporat în echipa de juniori a lui Inter. Herrera e convins că fiul său va putea juca în viitor la marele Inter. «Cu mine — afirmă «magul» — Helenito va fi cineva. El trebuie să fie cineva pentru el însuși și pentru numele pe care îl poartă».

● Recent, Bill Shankli, managerul lui Liverpool, echipa cîștigătoare a Cupei Angliei 1965, și-a sărbătorit nunta de argint. După ceremonie, Bill a promis soției sale să iasă în oraș. Și s-a ținut de cuvînt. Soții Shankli au văzut împreună un meci între două echipe de rezerve. În picioare și, bineînțeles, pe ploaie...

● Înainte de meciul cu Independiente, Inter a învins, după cum se știe, Varese, în campionat, cu 5—2. Două din golurile milanezilor au fost înscrise de binecunoscutul fundaș Facchetti. Astfel Facchetti a stabilit un record în Calcio. El este singurul fundaș care a înscris două goluri din acțiune, în cursul aceluiași joc.

● Două declarații înainte de finala intercontinentală «Inter» — «Inde».

HELENIO HERRERA: «Victorie pe San Siro, meci nul la Buenos Aires, și Cupa rămîne la noi... Am nevoie de un succes clar la Milano, pentru a avea moralul necesar meciului nul în Argentina».

MANUEL GIUDICE, antrenorul lui Independiente: «Iată motivele pentru care Inter va capitula». Urmează un lung pomelnic de considerațiuni psiho-tehnico-tactice...

— Și dacă nu veți cîștiga? — a întrebat în încheiere ziaristul Alain Fontan de la «France Foot-ball».

— Va fi greșeala mea...

Un duel de o claritate excepțională...

● În cîteva cuvinte, povestea extraordinară a acestor două fotografii. Subiect: fotbalistul argentinian Victorio Casa, de la San Lorenzo, Argentina. 11 aprilie 1965: împușcat în braț de o sentinelă precipitată. 21 mai 1965: reintrarea în echipa sa San Lorenzo, cu brațul amputat, contra echipei Banfield (fotografia de jos). Cel mai bun de pe teren: Victorio Casa. Un extraordinar exemplu de curaj, voință, perseverență și, mai ales, optimism.

● Radenkovici, portarul iugoslav al echipei vest-germane München, a imprimat un nou disc de muzică ușoară. Pe o față: «Un pic de noroc în dragoste, un pic de noroc la meci». Pe cealaltă: «Vreau să revin».

● Eveniment pe terenul «Molineux Park» al echipei engleze Wolverhampton. Pentru prima oară în 30 de ani, un jucător al «lupilor» a fost eliminat de pe teren. Este vorba de Woodfield, care l-a expediat pe pistă pe adversarul său direct Summerbee.

● Di Stefano în mare formă! După formidabila demonstrație din jocul jubileu al lui Gento, «bătrinul» și-a reluat locul la Espanol, în jocul cu Las Palmas (1—1) a marcat un gol și a fost animatorul echipei sale.

● Ce ne rezervă viitorul? — pare să spună Van Himst, valorosul atacant al echipei belgiene Anderlecht. Întrebarea pare firească. Solicitat cîndva de Real Madrid, Van Himst a rămas acasă, dar Anderlecht nu izbutește să demonstreze viabilitatea apărării în linie. Iar Van Himst este una din victimele... despersonalizării promovate de sistemul Sinibaldi.

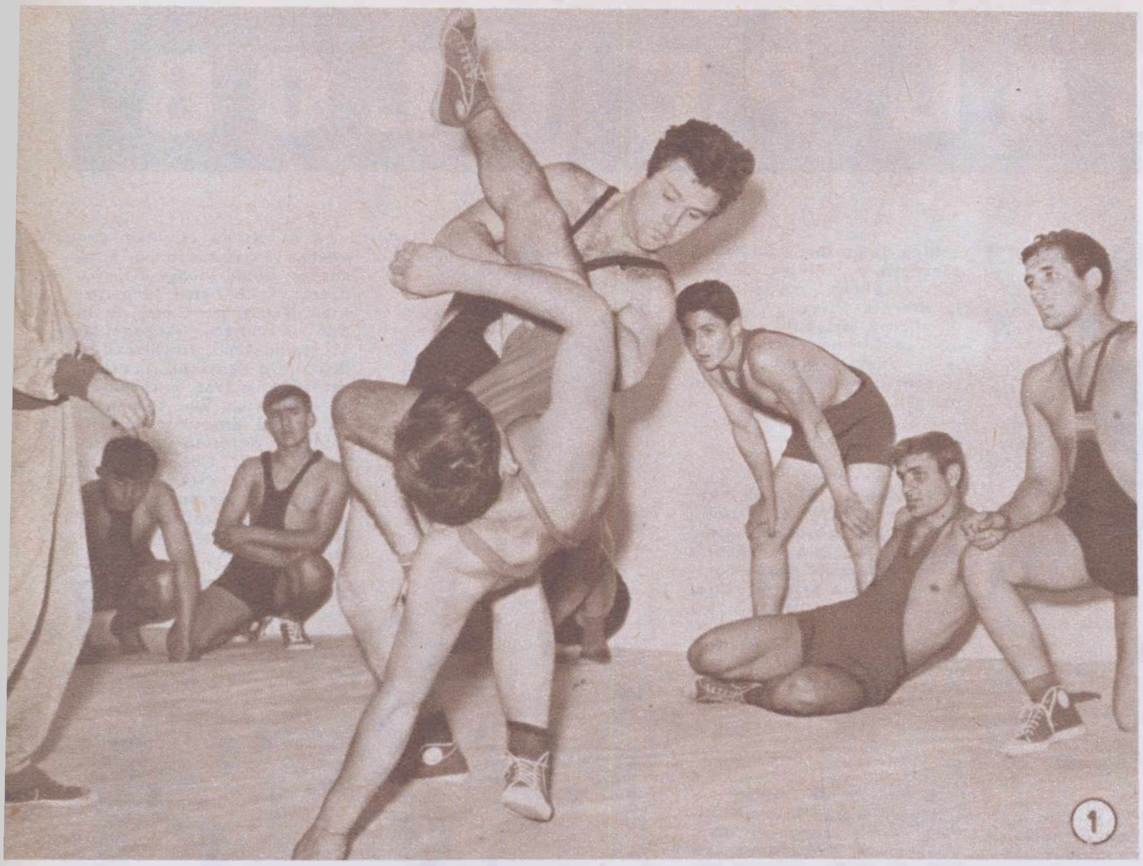

● Fotbalul neamerican face pași înceți dar siguri în S.U.A. În ediția 1965 a «Turneului de la New York», fotbaliștii americani au repurtat unele succese interesante. 2—1 cu West Ham United, cîștigătoarea Cupei orașelor tîrguri, 4—3 cu Portuguesa din Sao Paulo și 2—1 cu Varese — iată cîteva victorii remarcabile. Echipa «New Yorkers» este antrenată de John Herberger, nepotul lui... Sepp Herberger, și a fost întărită pentru turneu cu doi jucători britanici: Howfield (Fulham) și amatorul Richard England. În fotografie, echipa nord-americană. Sus: Winter, Rick, Horvath, Young, Uwe Schvart, Neubauer. Jos: Reznecki, Cosmidis, Howfield, Meyer, England.

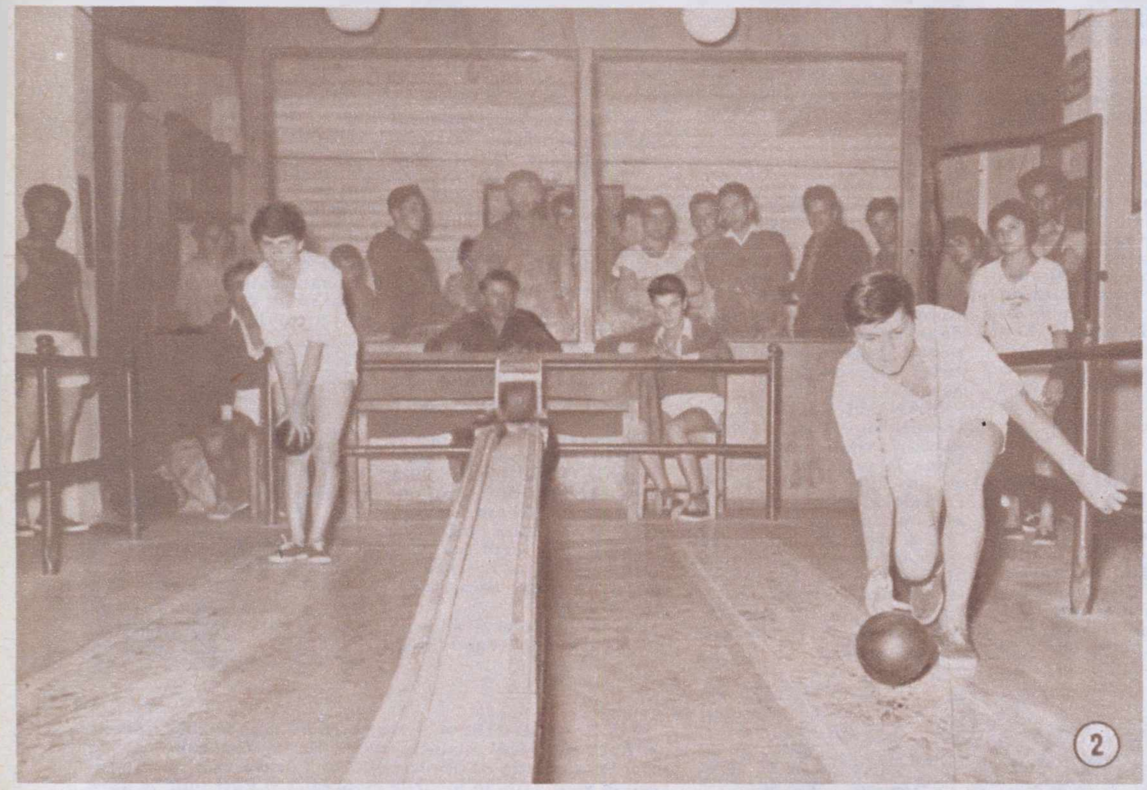
● S.C. Anderlecht ar fi vrut tare mult să-l achiziționeze pe Pottier, micul înaintaș de la Stade Français, care a impresionat atît de mult publicul bucureștean și ploieștean în vara asta, în jocurile cu Steaua și Petrolul. Se pare însă că suma pretinsă de Stade a fost exorbitantă, pentru că Anderlecht l-a achiziționat în cele din urmă pe internaționalul olandez Bergholz pentru 50 000 de franci francezi. La Stade, Pottier este tot mai mult o floare insuficientă pentru venirea... primăverii. Aceasta cu atît mai mult cu cît Milutinovici a revenit în patrie, unde conduce O.F.K. Beograd. Vrînd-nevrînd Pottier, elvețianul, este nevoit să-și onoreze contractul și să regrete neputința echipei sale. Unul din ultimele rezultate ale lui Stade: 0—10 cu Bordeaux.

SPORT LA NICOLINA

1

2

3

Eram nerăbdători să ajungem la Atelierele de reparat material rulant din Iaşi. Cartierul Nicolina, în care Atelierele au prins să se contureze încă de prin anul 1897, l-am găsit de nerecunoscut. Sute de blocuri noi, înşirate pe ambele maluri ale bătrînului Bahlui, au schimbat total fizionomia cartierului, punîndu-ne în derută în descoperirea drumului de acces spre ţinta obiectivului nostru. Din încurcătură ne-a scos o veche cunoştinţă, cazangiul Ion Năstase, un om la vreo 46 de ani, fost jucător de fotbal în reprezentativa Atelierelor.

— Mai joci fotbal, nene Năstase?

— Fotbal nu. Popicele îmi sînt mai la îndemînă. Aş mai juca şi fotbal, dar nu mă lasă copiii. La Ateliere nu mai ai loc de fotbalişti. În echipa secţiei toate posturile sînt ocupate, iar în echipa asociaţiei nu mă incumet eu să mă bag. Ce e drept, e drept. Se joacă fotbal tare!

— Numai fotbal?

— Cine a spus asta? Nu v-am amintit de popice? Mai adăugaţi luptele, boxul, şahul, handbalul. Avem săli de sport şi un complex sportiv, mîndria Nicolinei.

— A costat mult?

— Nici un ban. Muncă patriotică, iar materialele, din resurse locale. Chiar şi instalaţia pentru nocturnă. Şase piloni metalici, amplasaţi de o parte şi de alta a stadionului, fiecare cu cîte 10 şi 11 becuri a cîte 1000 de waţi unul, ne luminează seara baza, ca ziua, soarele.

Pînă la poarta atelierelor am fost puşi în temă cu toată activitatea sportivă a muncitorilor de la Nicolina. Trebuia să ne mai întîlnim cu preşedintele asociaţiei sportive, tovarăşul Constantin Sava, despre care fusesem informaţi că este un activist sportiv de ispravă.

«Este la sala de lupte, unde au loc întreceri pentru campionatul asociaţiei» — ne-a informat cu bunăvoinţă un tînăr. Ne-am dus la sala de lupte, dar nu l-am găsit. L-am căutat la arena de popice. Plecase de cîteva minute. Şi tot astfel nu l-am putut întîlni nici la sala de box, nici la cea de şah şi nici la stadion. Pretutindeni acelaşi refren: «Acum a fost p-aici». L-am găsit abia după trei ore, la sediul asociaţiei. Întocmea «ordinea de bătaie» pentru întrecerile de a doua zi ale campionatului asociaţiei. L-am căutat trei ore, dar nu am considerat că ne-am pierdut timpul.

La lupte l-am cunoscut pe antrenorul Mircea Bidiu arbitrînd disputele voinicilor de la Ateliere. Montatorul de locomotive C. Cehan, lăcătuşul M. Vrabie, cazangiul C. Chiriac, ajustorul E. Cireşeanu sau lăcătuşul mecanic V. Zaharia sînt doar cîţiva dintre cei pe care i-am văzut întrecîndu-se pentru titlul de campion al asociaţiei. Fiecare în parte, prin aptitudinile şi dîrzenia cu care îşi apăra şansele, ne-a făcut să ne formăm convingerea că întrecerile campionatului asociaţiei i-a cucerit definitiv pe tinerii noştri pentru acest sport bărbătesc. La fel de plăcut impresionaţi i-am părăsit şi pe boxeri. Pe o parte dintre pretendenţii la titlurile de campion de box ai asociaţiei i-am găsit înaintea începerii «ostilităţilor» primind unele sfaturi tehnice din partea antrenorului I. Florescu. Antrenor priceput, sub pregătirea căruia frezorul V. Grigore, strungarul C. Timofte, electricianul M. Ungureanu au ajuns în acest an pînă în finala fazei de zonă a campionatului republican de juniori.

La popice i-am cunoscut pe strungarul A. Tătaru (45 de ani), cu un record personal de 853 p.d., pe C. Cehan (18 ani) cu un record personal de 799 p.d., pe maistrul P. Fedorovici, care avea consemnat ca record 821 p.d. şi alţii. Fiecare dintre cele nouă secţii ale Atelierelor au cîte una, două sau chiar mai multe echipe de popice. Aşa se explică cum, la campionatul asociaţiei Locomotiva se întrec la popice peste 300 de muncitori.

Întîlnindu-l în cele din urmă pe preşedintele asociaţiei, acestuia nu am mai avut să-i punem decît o singură întrebare: Cîţi membri UCFS are asociaţia sportivă Locomotiva? Cifra dată de Constantin Sava — 1053 — a avut darul să ne completeze buna impresie care ne-a lăsat-o vizita noastră la asociaţia sportivă a muncitorilor de la Nicolina Iaşi.

-g.şt -

ÎN FOTOGRAFII:

1. Lăcătușul mecanic V. Zaharia, pe care-l vedeți punîndu-l în dificultate pe strungarul P. Grădinaru desi nu este încă legitimat la lupte, a fost selecționat de federația de specialitate pentru un curs de perfecționare. Are 20 de ani și 101 kg. În stînga — antrenorul secției de lupte Mircea Bidiu.

2. La popice, campionatul asociatiei sportive Locomotiva se desfăsoară la un bun nivel tehnic. Si este explicabil. Printre participanții la intreceri se numără și sudorul Gh. Grecu, campion regional, care cu 900 p.d. detine recordul jucătorilor de popice din Nicolina. În fotografie: un aspect de la întrecerea fetelor.

3. Asociația sportivă Locomotiva are o echipă de fotbal care activează în categoria C. Iată-i pe jucătorii Locomotivei la un antrenament pe noua și frumoasa lor bază sportivă.

4. Înainte de a intra în disputele propriu-zise ale campionatului, antrenorul I. Florescu îi inițiază pe pretendenții la titlul de campion în tainele boxului. Acum lucrează la mănuși lăcătușul Gh. Burdujan și sudorul P. Manole.

5. La recentele întreceri, cea mai bună echipă de sah a prezentat-o secția mecanică prin reprezentanții ei frezorul V. Timofte, maistrul V. Chirilă și frezorul M. Onofrei. În fotografie, un aspect din sala de șah în timpul desfășurării campionatului.

6. Marcel Aba (18 ani — sudor) un veritabil talent în fotbal descoperit cu prilejul campionatului asociației.

Foto: AUREL NEAGU

REPORTAJ CU:

CONSTANTIN ŞI PÎRCĂLAB

Stadionul Tineretului din Craiova. Deşi asistăm la o selecţie fotbalistică, spectatorii se numără cu... sutele, nu ca de obicei, cu miile. Atenţia tuturor este captată de cele două... vedete care zburdă în centrul terenului: Constantin şi Pîrcălab. Dar iată, Constantin a greşit al treilea stop consecutiv. De pe aripa dreaptă a terenului, Pîrcălab centrează în... spatele porţii, tot pentru a treia oară la rînd. În ciuda acestor grave greşeli, care, pe «23 August» ar fi atras o avalanşă de dezaprobări, spectatorii craioveni zîmbesc îngăduitori. Nici chiar selecţionerul unic, antrenorul Gheorghe Scăeşteanu, nu se alarmează. Dimpotrivă, pare mulţumit şi notează optimist în carnet printre cei selecţionaţi, numele celor doi.

Hopul cel mare — selecţia — a fost trecut. Pentru cei... reţinuţi începe mult visata carieră de fotbalist. Constantin şi Pîrcălab la începutul carierei fotbalistice? Nu se poate, vor spune mulţi dintre cititori. Sînt 20 şi 15 ani de atunci. Şi totuşi, se poate.

...Cu cîtva timp în urmă, copiii din Craiova au disputat un straşnic campionat de fotbal. Au avut loc meciuri inter-străzi, inter-cartiere, Cupa şcolarului. Aproximativ 1 200 de copii au alergat după miraculoasa minge de fotbal. În acelaşi timp, cîteva priviri competente, prezente mai peste tot unde se juca fotbal, au triat cu severitate. Cei aleşi din 1 200 au primit invitaţii la examenul cel mare de pe stadionul Tineretului. Aici, luptă mare pentru ocuparea celor 60 de locuri, cît îşi propuseseră organizatorii să cuprindă centrul de antrenament la fotbal pentru copiii din Craiova. La închiderea concursului, însă, «profesorii» au fost puşi în mare încurcătură. Numărul celor care obţinuseră note de admitere era mai mare cu 26. La cine să renunţi? La nimeni — a răspuns antrenorul Gheorghe Scăeşteanu, privind la puştimea îmbujorată care, auzind verdictul, a izbucnit în urale.

Activitatea centrului craiovean pentru cei mai mici fotbalişti a început cu repartizarea pe grupe de vîrstă. Constantin, Pîrcălab, Rădulescu... la «12 ani». Stanciu, Crăciunescu, Dreşcă... la «14 ani». Oprea, Mărgoi, Fiţă... la «16 ani», şi uite aşa, pînă s-au terminat toţi cei 86 de aleşi...

Antrenorul Gheorghe Scăeşteanu, fostul portar al echipei craiovene Rovine–Griviţa, a pornit cu entuziasm la lucru. Cea mai mare dorinţă a sa este să poată da peste cîţiva ani echipelor divizionare craiovene elemente talentate şi bine pregătite. Îi dorim mult succes.

VASILE POPOVICI — **Craiova**

P.S. Constantin şi Pîrcălab, micii «ţîzi» craioveni ai internaţionalilor, le solicită un mic autograf. Adresa: Centrul de copii din Craiova. Bineînţeles... fotbal.

1) Şeful grupei de «12 ani» dă raportul înaintea începerii antrenamentului.

2) Alergare cu mingea la picior.

3) Doi dintre cei mai talentaţi copii, Ion Constantin şi Constantin Pîrcălab, învaţă de la antrenorul Scăeşteanu cum se loveşte mingea corect.

JACK LONDON — scriitorul care putea fi un mare sportiv

Cine este sportiv si citeste recent apăruta lucrare a lui Irving Stone despre viata lui Jack London, nu poate să nu facă reflectii interesante despre acest mare scriitor si despre pasiunea lui pentru sport si miscare, in general.

Este cunoscută, desi nu suficient pătrunsă, viata aventuroasă, agitată, dinamică a acestui mare «vagabond», a cărui literatură, cum s-a spus, este cu mult mai prejos de neastimpărata sa existentă.

Vinzător de ziare, lucrător intr-o fabrică de iută, spălător de vase, contrabandist de stridii, căutător de aur in Alaska, spălător de rufe si geamuri, hamal, Jack London va invăta să scrie avind in fată o vastă experientă.

Vointa sa de om care a incercat totul in viata din fragedă virstă, il va face să lucreze zilnic pină la 17—19 ore si să devină apoi unul din cei mai reprezentativi scriitori americani.

Dar ce este cu Jack London sportivul? Mai intii trebuie să stiti că London a fost un neintrecut marinar. Această pasiune si pricepere a sa se reflectă de altfel in intreaga-i operă si credem că Radu Tudoran al nostru are in London pe unul din scriitorii săi preferati.

Cea dintii lucrare a sa, publicată la virsta de 17 ani, premiată de ziarul «Call» din San Francisco, este de fapt tocmai o evocare a unor intimplări reale, trăite pe o corabie cu care plecase in lume. Povestirea se numeste «Un taifun pe coasta Japoniei».

Indeminării sale de marinar ii datorează London viata sa, cind, căutător de aur in Alaska, trebuie să transporte hrana sa si a altor tovarăsi peste cataracte pe care nimeni nu avusese curajul să le infrunte. Paginile acestea de povestire adevărată le ... la Klondike».

«Lup Larsen», una din cărtile sale cele mai bune, a fost scrisă pe yachtul «Spray», cu care străbatea zile si nopti, pe vreme senină si furtună, intinsurile. A visat toată viata să facă ocolul pămintului pe un vas construit de el, si cind acest vas a devenit realitate, o intimplare l-a oprit undeva la jumătate de drum.

Călatoria pe «Snark», pină in Hawai (1907), a fost plină de surprize, de neprevăzut. Ajuns aici, cu sotia sa, petrece zile de neuitat. Urcă virful Haleakala, munte vulcanic inalt de 3 470 m, cu cel mai mare crater stins din lume, călăreste, invată schiul pe apă, sport pe atunci aproape necunoscut in America, despre care scrie un articol intitulat «Un sport regal».

Dar London n-a iubit numai marea. A iubit oamenii, mai presus de orice. El pretuia in om forta sa de a invinge obstacolele, de a nu se teme de nimic, de a crede in sine. «Sint ferm» — spunea despre sine insusi J. London — «Nu sint un incăpătinat, dar mă indrept neclintit spre telul meu asa cum acul magnetic se intoarce spre pol. Viata este o luptă si sint pregătit de luptă».

De aceea, desigur, a apreciat boxul. Aceasta ii reamintea fireste si bătăile crincene la care participase ca tinăr in porturile lumii. Pasiunea pentru box il va insoti mai tirziu, spre treizeci de ani, cind se va consacra ca scriitor. In toată această perioadă, cele două haltere, cu care nu-si va lăsa muschii să lenevească ii vor fi nelipsite de lingă masa de lucru.

Vă este bineinteles cunoscută nuvela lui «Ultimul round» cu o atit de subtilă intelegere psihologică a oamenilor din ring, sau schita «Mexicanul», care a si fost ecranizată. De asemeni — povestirea «Pentru o bucată de carne», publicată la revista «Saturday Evening Post» si onorată cu 750 de dolari.

London a fost si cronicar de box. In Australia, la Sydney, a urmărit si a comentat meciul dintre Burns si Johnson. Iar cu prilejul intilnirii dintre Johnson si Jeffries, din America, a stat zece zile in tabără cu alti corespondenti si a scris un reportaj mult apreciat in «New York Herald». Altădată a stat zece zile ca să urmărească si să scrie despre niste concursuri internationale de tir.

In tinerete a făcut mii de mile pe bicicletă. Să retinem: atunci cind o avea, căci pină a nu se afirma ca scriitor, fiind mereu fără bani, amaneta adeseori ceasul, impermeabilul si... bicicleta. Intr-o noapte de revelion, dorind să-si vadă iubita, a pornit singur, fredonind, pe bicicletă, 50 de mile, pină in orasul invecinat, San Jose.

Lui London ii plăcea călăria. La ferma sa din Piedmont avea un cal drag, de toată frumusetea, cu care hoinărea deseori in amurg si pe inserate. Se simtea bine cind era inconjurat de prieteni, de oameni curajosi, veseli, dinamici. Cu prietenii discuta, citea literatură, făcea box, călărie, inot, canoe.

Jack London, datorită vietii sale in care efortul fizic a abundat, de muncă fizică — era un om foarte robust si puternic. Era comparat, de cei care-l cunosteau, cu un splendid atlet grec.

J. London este in literatura universală unul din cei mai iubiti scriitori. Explicatia? London nu inventează, nu imaginează oameni si intimplări, ci povesteste despre oamenii pe care i-a intilnit, ca si din intimplările vietii sale.

Ale unei vieti cum putini, neinchipuit de putini scriitori, au avut vreodată.

VIRGIL LUDU

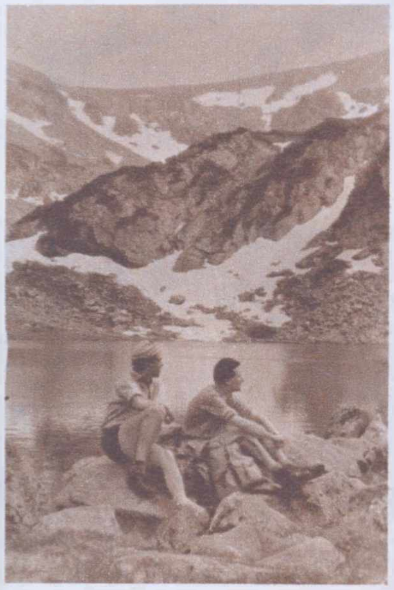
DE LA CORESPONDENŢII NOŞTRI

FRAGMENT DINTR-O SCRISOARE

«Membrii asociaţiei sportive Luceafărul Bucureşti din întreprinderea poligrafică cu acelaşi nume roaga redacţia revistei «Sport» să publice fotografia alăturată, care reprezintă echipa de fotbal a asociaţiei noastre. Această tînără formaţie (media vîrstei 21 de ani) a reuşit ca în primul ei an de existenţă să cîştige detaşat campionatul de fotbal al raionului 16 Februarie, cu un bilanţ strălucit: 16 — 15 — 1 — 0 — 50 : 8. În urma acestui succes, echipa noastră a promovat în campionatul orăşenesc, categoria a II-a».

Îndeplinim dorinţa muncitorilor tipografi, urînd totodată succes echipei lor de fotbal.

Pentru iubitorii turismului din Valea Jiului, aşezarea favorabilă a oraşelor în imediata apropiere a munţilor constituie un avantaj pe care ei nu-l lasă nici o dată nefolosit. La sfîrşit de săptămînă, potecile Paringului, Retezatului sau ale munţilor Vulcan sînt străbătute de mineri şi de familiile lor. În favoarea îndrăgostiţilor de munte pledează şi această imagine surprinsă lîngă lacul Gîlcescu din Paring, unde zăpada persistă şi în mijlocul verii.

LIA TURCU
— Vulcan —

Ziua Minerului a oferit şi în acest an harnicilor mineri din localităţile Văii Jiului un bogat program sportiv. La loc de frunte s-a situat (bineînţeles) meciul internaţional de fotbal dintre echipele Minerul Lupeni şi E.T.A.R. Tîrnovo din Bulgaria, terminat cu scorul de 3—1 pentru echipa gazdă.

În imagine, portarul oaspeţilor respinge, printr-un salt spectaculos, mingea care se îndrepta spre plasă.

AUREL DULA
— Petroşani —

Întîlnirile internaţionale amicale de volei desfăşurate la Braşov şi Sibiu între selecţionatele de tineret ale României şi Ungariei au fost deosebit de spectaculoase. În meciul fetelor, disputat la Braşov, victoria a revenit sportivelor oaspete, cu scorul de 3—1. Meciul masculin, desfăşurat la Sibiu, a luat sfîrşit cu victoria echipei noastre: 3—2.

Alăturat, vă redăm cîte o imagine din fiecare partidă.

VICTOR SECĂREANU
— Braşov —

COPIII DESENEAZĂ

Pe adresa redacţiei noastre sosesc adesea scrisori a căror caligrafie ne aminteşte de primii ani de şcoală. Pe lîngă... serioasele probleme sportive despre care elevii ne cer amănunte, uneori primim de la micii noştri cititori şi desene pe teme sportive. Vă prezentăm alăturat două dintre ele. Sînt rezultatele imaginaţiei elevului **Horia Panaitopol** (13 ani) din Bucureşti, după cît se pare un mare amator de vînătoare şi pescuit.

— Parcă era mai mare...

Desene de H. PANAITOPOL

POŞTA REDACŢIEI

DUMITRU LUNGU — Timişoara. Ne întrebaţi ce trebuie să faceţi pentru a cîştiga campionatul asociaţiei sportive la tenis de masă. După părerea noastră, în primul rînd trebuie să vă înscrieţi la întreceri, iar în al doilea rînd, să învingeţi cît mai mulţi adversari, dacă vă este posibil chiar pe toţi. Dacă nu reuşiţi performanţa dorită la primul campionat al asociaţiei, participaţi şi la următorul. Sperăm că într-o zi ne veţi scrie cum aţi reuşit să deveniţi campion al asociaţiei şi, bineînţeles, ne veţi mulţumi pentru sfatul dat.

PETRU ONIŢĂ — Com. Somosches. 1) Echipa pe care o simpatizaţi atît de mult, U.T.A., a cîştigat campionatul de patru ori (1946/47; 1947/48; 1949/50 şi 1954) şi Cupa României de două ori (1948 şi 1953). 2) Consideraţi că cel mai bun fotbalist din lume la ora actuală este brazilianul Pele? Felicitări! Toţi specialiştii în fotbal sînt de părerea dv...

FILARET IORDACHE — Com. Patru Fraţi. Ani de-a rîndul nu v-aţi putut hotărî ce sport să practicaţi cu seriozitate. Acum, însă, la 24 de ani, v-aţi oprit asupra boxului (!?!) care este «cel mai spectaculos». Părerea noastră este să alegeţi un alt sport, mai puţin... «spectaculos». De exemplu voleiul, baschetul, handbalul, tirul sau turismul. Dar, grăbiţi-vă. Dacă mai lăsaţi să treacă cîţiva ani, nu vă vom mai putea recomanda decît şahul...

NICUŞOR CĂLINESCU — Bucureşti. Vă felicităm pentru notele frumoase obţinute la şcoală şi vă urăm succes în activitatea fotbalistică pe care aţi început-o la piticii clubului Steaua. Într-un viitor apropiat, vom publica şi articolul dorit. Încă o dată, succes la învăţătură şi sport.

SEVASTIŢA BERCIU — Bucureşti şi MARIN DUMITRESCU — Com. Siria. «25 de puncte» pentru felul în care aţi rezolvat careurile de cuvinte încrucişate apărute în revista Sport. Vă dorim acelaşi succes în... lupta cu cele viitoare.

ŞTEFAN VIDA — Satu Mare. Dintre cele două catrene trimise, l-am apreciat mai mult pe cel adresat «unui şahist servil». Îl reproducem: Ne-ntrecut e la-nclinare/ Nu rămîneţi uluiţi,/ Doar s-a dovedit că are/ Sonneborn la... «să trăiţi!».

GRIGORE STATE — Baloteşti şi DAN NICULESCU — Com. Studina. Redacţia nu se ocupă de difuzarea revistelor. Adresaţi-vă reclamaţiile în legătură cu primirea lor neregulată direct oficiilor P.T.T.R. din localităţile respective, unde probabil aţi şi făcut abonamentele.

MAGDALENA SARKOZY — Reşiţa. Rugbistului Fugigi, de la Dinamo Bucureşti, îi puteţi scrie pe adresa clubului său: Şoseaua Ştefan cel Mare nr. 43, Bucureşti.

ION MARCU — Com. Corneşti. Echipa de fotbal Petrolul Ploieşti a reuşit să cîştige titlul de campioană a ţării de două ori consecutiv, în ediţiile campionatului din 1957/58 şi 1958/59. Se pare că petroliştii au gînduri mari şi anul acesta. Facem afirmaţia, judecînd bineînţeles după startul forte din actualul campionat. Să vedem însă cît o să-i ţină... benzina.

ALEXANDRU FILIP — Craiova. Aţi citit în ziare despre recorduri stabilite de atleţi pe distanţe măsurate în mile sau yarzi şi doriţi să aflaţi corespondentul lor în metri. Iată-l: 1 milă = 1 609,35 m; 1 yard = 0,9 144 m.

RĂSPUNS LA FOTO GHICITOARE

De la stînga la dreapta: Greavu, Dinu, Lupescu, Codreanu, Motroc, I. Ionescu, C. Dan, Kraus, Dumitriu, Jamaischi.

MAGAZIN sportiv

SINCRONIZARE

Deși cu... alonje deosebite, Baboie (Progresul) și Cîmpeanu (Știința Cluj) oferă ochiului fotografic prilejul unei perfecte sincronizări a mișcărilor. Dar acesta este momentul ideal. Peste numai o fracțiune de secundă, Remus Cîmpeanu va fi nevoit să rupă sincronizarea, pentru a reintra în posesia mingii. Momentul estetic va fi depășit? Nu. Pentru că și lupta de pe gazon are frumusețile ei...

SFATUL LUI VIOREL MATEIANU

«Să știi de la mine, Răducule, că în fotbal bucuriile nu sînt fără sfîrșit. Totul e, însă, să ai răbdare și să-ți iubești echipa. Mie fotbalul mi-a adus multe, multe bucurii, dar a venit și necazul. După cum știi, Progresul a căzut în B.

Ce-i de făcut? — mi-am zis. Să rămîn? Să plec? Pînă la urmă am decis că trebuie să rămîn. Am făcut bine? Am făcut rău?

Sînt sigur că am făcut bine. Pentru că altfel, toate bucuriile de pînă acum ar fi fost întunecate de fuga... șobolanului.»

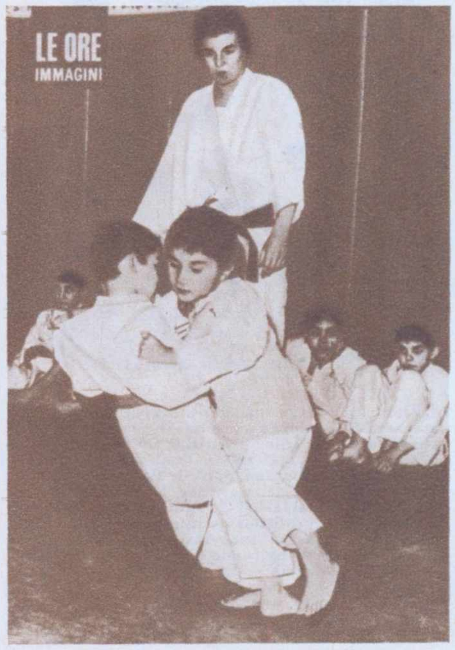
(Fragment dintr-o convorbire între Viorel Mateianu și copilul său)

CAMPION CU ORICE PREȚ

Micul Paul Garbett, în vîrstă de 5 ani, din Shrewsbury (Anglia) se antrenează zilnic pe o motocicletă construită special pentru el și care poate atinge o viteză orară de 26 km. Cînd îl vezi ce bine se ține în șa, nu poți să nu te gîndești la un viitor motociclist de performanță.

Este de fapt și dorința tatălui său, un fost motociclist de curse, care vrea să facă din micul Paul campion cu orice preț.

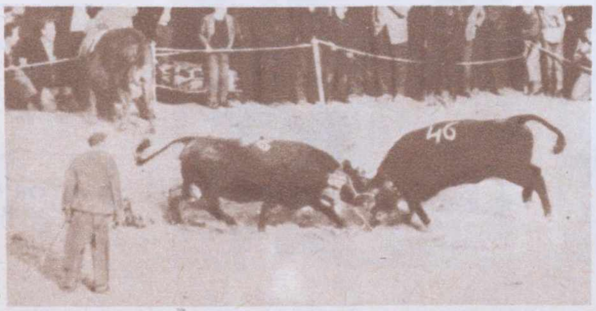

UN LEAC ÎMPOTRIVA TIMIDITĂȚII

S-a descoperit remediul împotriva timidității și a complexelor ce-i stăpînesc pe copii. «Descoperitoarea» acestui leac este franțuzoaica Monique Wenner, profesoară de judo la Paris, deținătoarea singurei «centuri negre» (grad de calificare) din Europa. Ea se străduiește să demonstreze, și pînă acum cu bune rezultate, că judo-ul nu este numai un sport de performanță, ci mai curînd o disciplină psihofizică care-i face pe timizi să capete din zi în zi încredere în propriile lor forțe... În școala de judo condusă de Monique Wenner învață copii între 4 și 14 ani. După cum afirmă ea, în trei luni un copil poate deprinde 22 figuri de judo, căpătînd titlul de «centură galbenă».

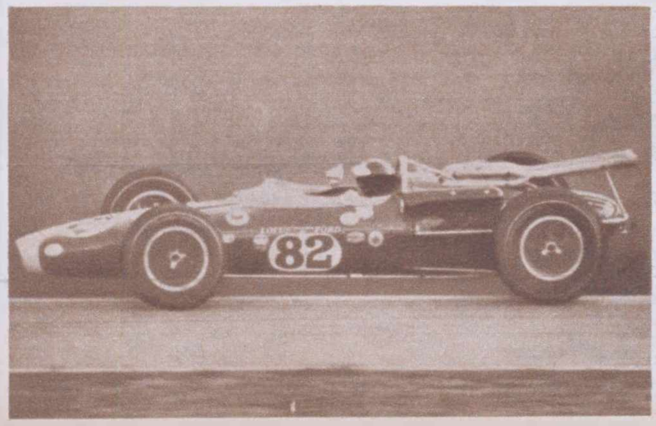
O „REGINĂ A VACILOR"

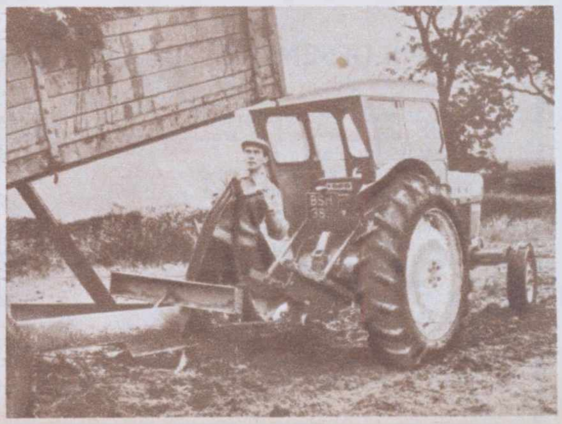
O luptă de tauri? Nu, deși așa s-ar putea crede. Fotografia prezintă însă o luptă între sexul slab al speciei — între vaci. Aceasta s-a întîmplat la un recent festival din Valais (Elveția), în cadrul căruia cea mai puternică dintre bovinele participante a primit titlul de «regină a vacilor».

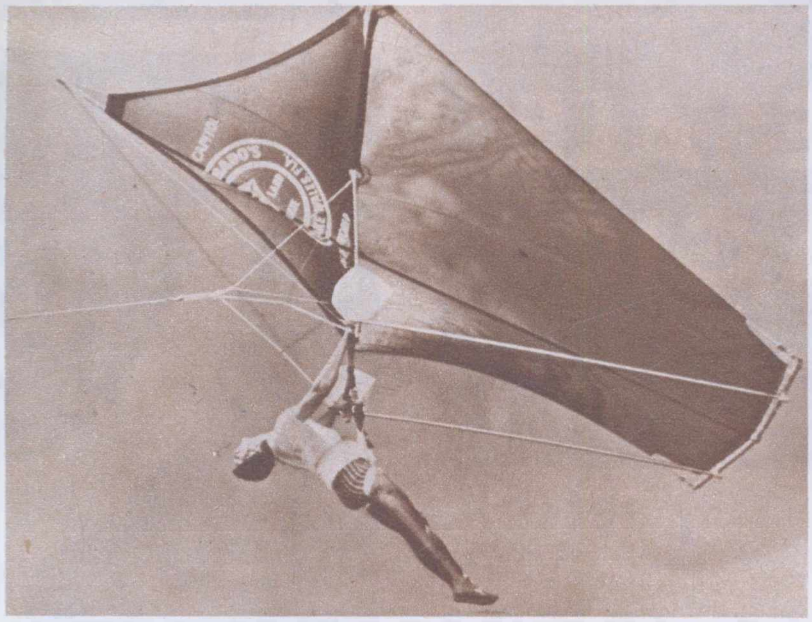
PREDILECȚIE PENTRU... FORD

N-a trecut mult timp de cînd renumitul automobilist scoțian Jim Clark și-a înscris pentru a doua oară numele pe lista cîștigătorilor celebrei curse de la Indianopolis (S.U.A.), realizînd excelenta medie orară de 242,453 km. El a pilotat o mașină Lotus, echipată cu un motor Ford de 8 cilindri. Acesta este Clark «asul», despre care se vorbește atît. Există însă un alt Clark, acela care, departe de tentativa și tumultul pistelor de curse, este un om simplu, avînd cele mai obișnuite ocupații: de pildă, aceea de agricultor la ferma tatălui său din Berwickshire, Scoția. Imaginile ni-l înfățișează pe Jim Clark în cele două ipostaze: 1) concurent pe mașina de curse Lotus și 2) lucrînd cu tractorul său... tot Ford.

„Americanul... zburător"

Ken Tibado, campionul mondial pe anul 1964 la schi acvatic cu zmeul, va participa la cursa Vest Palm Beach (Florida) — Lucaya — Freeport, în calitate de... «zmeu uman».

Înainte de începerea cursei, îndrăznețul Tibado și alți doi zburători însoțitori vor încerca să zboare cu zmeul acționat de o mică barcă, pe distanța de 180 mile dintre Vest Palm Beach (Florida) și Lucaya Freeport—Insula Grand Bahama. Tibado a declarat că el și prietenii săi fac acest lucru «doar pentru a se distra și a constata dacă se poate stabili un record de distanță».

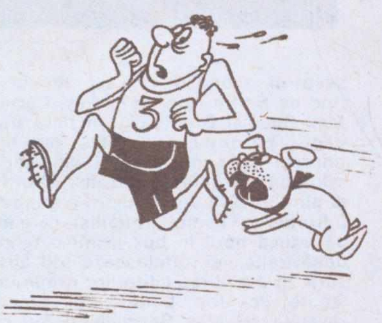

PENTRU DVS., DRAGI CITITOARE

Bicicleta nu-i decît un pretext... Aceste fete drăgălașe nu sînt (probabil) pasionate ale ciclismului, fiind de profesie prezentatoare de modele ale caselor de modă din Londra. Iată-le fotografiate în fața hotelului Savoy, din inima capitalei britanice, purtînd costume cu linie îndrăzneață și vagi contingențe cu sportul pedalei. De fapt, bluzele înflorate s-ar potrivi mai bine sporturilor de iarnă, iar shortul ciclistei din stînga pare un costum de baie de pe vremea bunicii. Dar, dacă asta-i moda!...

Foto: Keystone

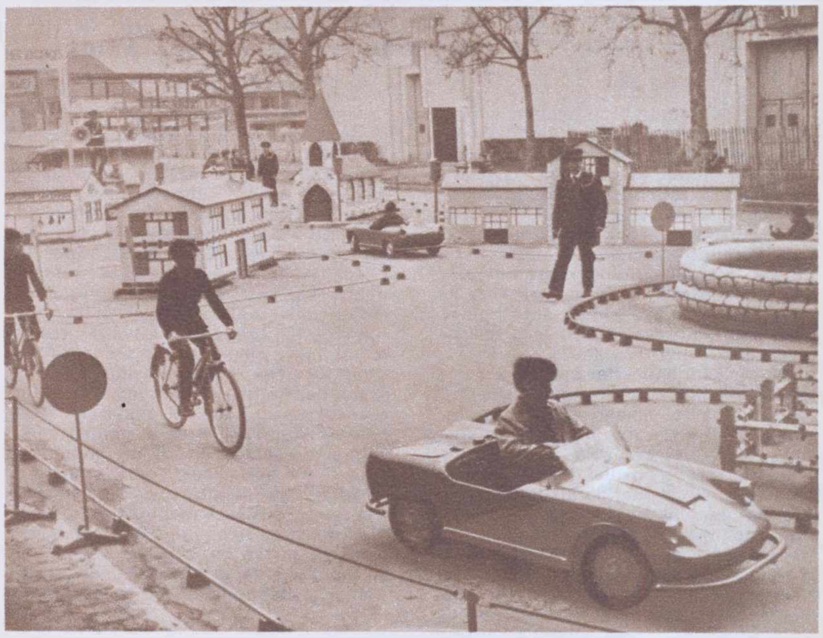
Fondistul: Te pomenești că e potaia antrenorului

Desen de V. TIMOC

UCENICIE ÎN... CIRCULAȚIE

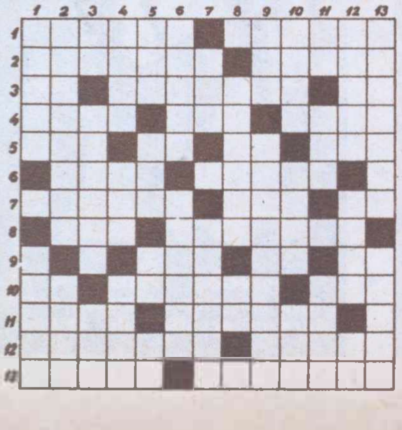
La expoziția anuală de camping, care a avut loc la Port de Versailles, lîngă Paris, pe o pistă ad-hoc, tineri cu mici automobile și biciclete au deprins regulile de circulație sub supravegherea unor agenți de circulație.

Aici, într-un spațiu redus, conducătorii micilor vehicule au avut la dispoziție întreaga gamă de semnalizare a traficului și a altor semne de circulație.

CUVINTE ÎNCRUCIȘATE

SPORTURI NAUTICE

ORIZONTAL: 1) «Teatrul» marilor întreceri nautice din țara noastră — Canotor român, cîștigătorul a două medalii de aur la J.O. de la Melbourne. 2) Sportul vîslelor — Ambarcații. 3) Horia Vasilescu — Cunoscut canoist — Duce la mijloc! 4) Navă mică pentru sport sau plimbări — Diminutiv feminin — Voce cu timbru grav. 5) Abreviație în medicină și farmacie — Cult! — Toma Dimitriu — Aceia. 6) Nume feminin — Ambarcație de 1, 2 sau 4 locuri. 7) Medalie pentru locul II — Localitate în R.P. Chineză — În valuri! 8) Tot la Iași — Indicate. 9) Măsura vitezelor în probele de fond la caiac-canoe — Măsură de suprafață — Lene! 10) Sînt — Clasă la întrecerile de iahting — Tria! 11) Altă clasă la iahting — Sport pe apă. 12) Împreună cu Sidorov alcătuiește un redutabil echipaj la canoe dublu — Înstăriți. 13) Numele unui alt canoist... — ...și al unui caiacist.

VERTICAL: 1) Ambarcație îngustă cu ramele fixate — Ceea ce este în fond padela sau pagaia. 2) Antrenor emerit la canotaj — Fiecare sportiv are unul personal. 3) Perioadă de timp — Locul de «odihnă» al ambarcațiilor... — ...și mediul în care ele își desfășoară activitatea (pl.). 4) Musafir, oaspete (tr.) — Rezultat la împărțire — Localitate în Anglia. 5) Prefix pentru ureche — Marea... galbenă — Sau — Pronume. 6) Care este limpede — Săteni. 7) La cele olimpice canotorii români au obținut frumoase succese (sing.) — Întrecerea nautică. 8) O ocazie pierdută — Produs avicol. 9) Localitate în R.A.U. — Lăsat în urmă. 10) Obiect plat cu marginile ridicate, pentru servicii în casă — Măsură controlată — A apare. 11) Mere! — Snagov, Como, Ballarat etc. — În acest moment. 12) Ascuțiți — Pînză tematică — O jumătate de tonă! 13) Numele unui alt cunoscut caiacist — În stare naturală.

VASILE DUMITRU
— București —

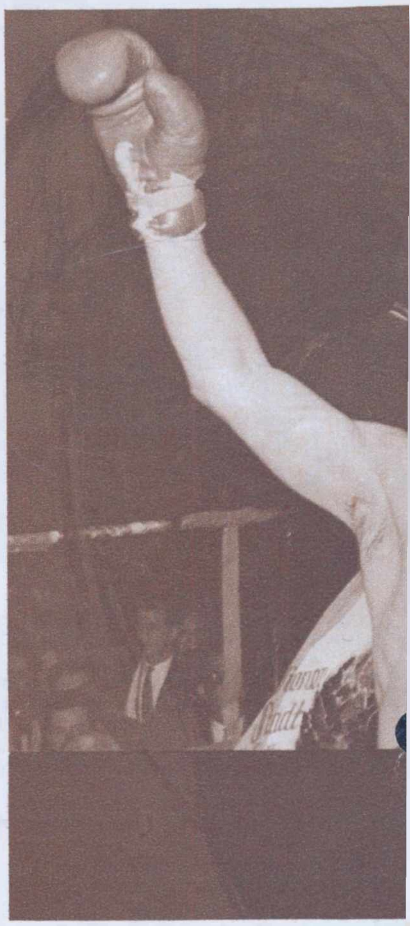
SCĂPAT CU VIAȚĂ!

Zece tururi se disputaseră în Marele premiu automobilistic de la Brands Hatch. Bolizii luau virajele cu peste 150 km la oră. Se vede că englezul Keith Burnand a apăsat prea tare pe acceleratorul Lotus-ului său, fiindcă la o turnantă mașina n-a mai păstrat aderența cu pista de beton și s-a dat peste cap pînă în zidul protector. Publicul, îngrozit, aștepta explozia... Ea nu s-a produs și fericitul pilot a ieșit tîrîș de sub mașina zdrobită. Bineînțeles, drumul său a continuat, dar cu... ambulanța salvării.

MIC

FIGURI CELEBRE ALE „CAREULUI MAGIC"

Pe cine nu pasionează lupta cu pumni dintre corzile de catifea roșie ale ringului? Care dintre noi n-a rămas «încremenit» în fotoliul din apropierea «careului magic», în momentul cînd directorul luptei, în pantaloni negri și cămașă albă cu... papion de concert-maestru, a chemat la ordine pe combatanți sub «focul» celor 25 de becuri de cîte 220 wați? Boxul pur nu este o încăerare între doi vlăjgani cu mușchi de halterofil și picioare de ciclist, care poartă în mîini mănuși de 8 «uncii». Boxul este sportul celor curajoși, al oamenilor hotărîți, inteligenți, care știu să-și măsoare forțele loial în limita unui regulament și a unei depline sportivități. Maeștrii scrisului mondial Jack London, Ernest Hemingway sau Jean Cocteau și-au înmuiat deseori pana în cerneală, așternînd pe hîrtie diverse și captivante întîmplări din viața sportului cu mănuși.

Dacă ar trebui să respectăm sută la sută titlul indicat de secretarul de redacție, **«Figuri celebre ale careului magic»**, atunci, fără îndoială, ar urma să predăm redacției cel puțin 40 de file de mașină, pentru a face față cu succes temei propuse. Cum spațiul nu permite o asemenea călătorie pugilistică în lumea figurilor proeminente ale «scrimei cu pumni», ne vom rezuma la tot ce e mai esențial, scuzîndu-ne mai întîi față de cititori și apoi față de cei omiși, încă în viață.

Istoricii «nobilei arte» susțin că prima figură celebră a boxului mondial a fost voinicul hamal și barcagiu de pe Tamisa, Jack Broughton. Acesta dispunea de o forță colosală. A rămas înscrisă în istoria boxului disputa pe care el a avut-o cu marinarul Jack Slack. Cei doi Jack au boxat timp de 212 ore, întrerupîndu-și meciul numai la căderea nopții și reluîndu-l a doua zi, în zori. Jack Broughton, inventatorul mănușilor de box și autorul primului regulament, a cîștigat această partidă fără precedent. Fără îndoială, boxerii «grei» au avut cele mai celebre figuri în istoria plină de peripeții a ringului. După John Sullivan, primul campion mondial oficial al acestei categorii (1882), au urmat renumiții James Corbett, Bob Fitzsimmons, James Jefries, Tommy Burns, Jack Johnson, Jess Willard. În anul 1912, Bucureștiul primea o vizită inedită în persoana campionului mondial, negrul Jack Johnson. Acesta a susținut cîteva reprize la mănuși cu o serie de sparring-parteneri aduși de el și un «round» demonstrativ de antrenament la puncingball. Pricepîndu-se să capteze interesul publicului, Johnson și-a calculat astfel demonstrația, încît a terminat cu o lovitură formidabilă, rupînd puncingbalul, care a poposit în mijlocul mulțimii, din cîrligul său. Bucureștenii, care nu aveau de unde să știe că «finalul» fusese un aranjament de culise după toate regulile spectacolului de senzație, cîrligul în cauză fiind slăbit în prealabil, au rămas uimiți de forța pugilistului negru și l-au purtat pe brațe.

Prima mare figură a boxului mondial a fost «greul» american Jack Dempsey, pe care suporterii cu vechi state de serviciu ai boxului din țara noastră l-au văzut în jurnalele «Fox» sau în filmul «Departe de țară», unde a jucat alături de Luis Rainer. Dempsey, un boxer «contreur» foarte tehnic, l-a deposedat de centură în 1919 pe Jess Willard. El a «domnit» timp de 6 ani, ridiculizîndu-și pur și simplu adversarii. Dar, iată că în 1926, un student pe nume Gene Tunney, oferă, într-o superbă zi de toamnă, cea mai senzațională surpriză amatorilor de box din lumea întreagă. El îl învinge net la Filadelfia pe Dempsey și se încoronează ca nou campion al lumii la «toate categoriile». Meciul a fost urmărit de 120 757 spectatori, cifră nemaiîntîlnită nici pînă astăzi la vreo gală de box. Revanșa, disputată un an mai tîrziu, la Chicago, avea să aducă în arenă numai... 104 943 spectatori. Tunney a cîștigat și cel de-al doilea meci. Sînt interesante de citit memoriile pe care și le-a scris acest colos al ringului în cartea sa, «Lupta vieții». La loc de frunte se situează capitolele în care sînt descrise meciurile cu Dempsey. Tunney, boxer de o mare inteligență și luciditate, aduce o serie de argumente excepționale, din care reiese clar că el l-a studiat multă vreme pe Dempsey. **«În rundul doi** — scria, printre altele, Tunney — **am fost prins în colțul «minat» al ringului, unde Dempsey nu m-a iertat și mi-a plasat o dreaptă în plină figură. M-am prăbușit la podea, dar eram încă conștient. Auzeam cum arbitrul numără. Eram capabil să mă ridic și la 3, dar de ce să risc. Mai bine să judec. Și așa am făcut, la 8 m-am sculat și mi-am zis: Dempsey este furios și se va repezi la mine să mă termine. Ce-i de făcut? Foarte simplu: am să provoc un «clinci» și iar am să mă odihnesc cîteva secunde aproape de el».**

Maestru al tacticii, Tunney a reușit pînă la urmă să recupereze și să-l învingă net pe Dempsey. Revanșa care a avut loc a scos din nou în evidență superioritatea evidentă a lui Tunney, una din figurile celebre ale boxului mondial. Tunney n-a fost numai un mare boxer, el a arătat adesea și unele aspecte ale boxului profesionist. De pildă, tot în cartea sa, «Lupta vieții», Tunney a demascat racilele acestui sport. În finalul cărții, Tunney arată că, fiind «om de colț» la un meci pe care-l susținea un bun prieten al său, a rămas impresionat în momentul cînd, între două gonguri, acesta i s-a adresat rugîndu-l să-i scoată o geană din ochi, motivînd că nu mai vede. Realitatea era că prietenul lui Tunney își pierduse vederea. Despre un meci al său, Tunney scria că adversarul, la un «corp la corp», i s-a adresat: **«Gene, lasă-mă să termin meciul, nu mai lovi așa tare, am de întreținut doi copii».**

După Gene Tunney, avea să urmeze a un interval de 9 ani, timp în care sceptrul mondial fusese deținut pe rînd de Schmelling, Scharkey, Carnera, Max Baer și Braddock, un tînăr boxer negru, pe nume Joe Louis, mai tîrziu poreclit de suporterii săi din Harlem «Bombardierul din Detroit». Din 1937 și pînă în 1949 Joe Louis n-a cunoscut înfrîngerea. Temutul pugilist, care avea să aducă noul în box printr-o tehnică desăvîrșită, își surclasează toți adversarii. În amintirea cititorilor rămîn însă, legate de Joe Louis, trei meciuri: revanșa cu Max Schmelling, pe care l-a bătut așa de rău încît acesta a trebuit să fie internat la spital și pus în gips, și cele două întîlniri cîștigate cu «tona» Tony Galento (125 kg), boxerul care fuma trabucuri și se fotografia pe un butoi cu bere.

Joe Louis a predat centura fără luptă. Dar iată că într-o zi, o depeșă sosită din țara unchiului Sam anunță că Louis și-a reluat antrenamentele,

Gene Tunney, o glorie a boxului mondial.

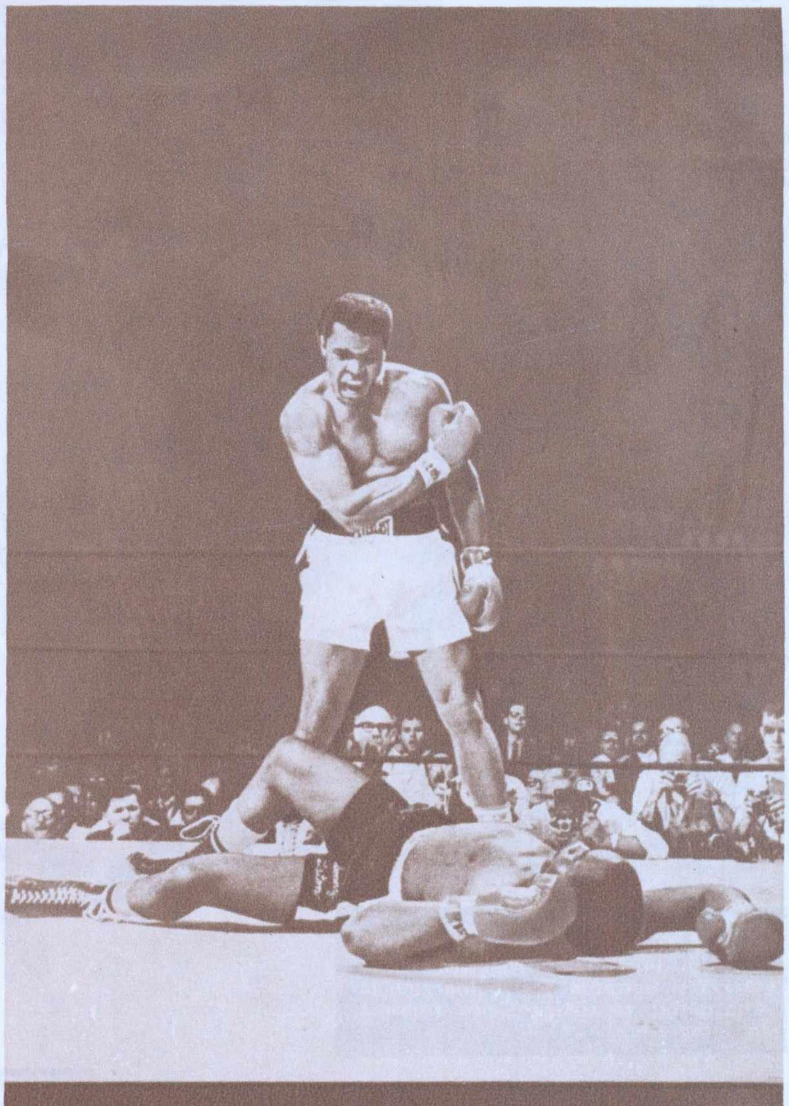
Uriașul Primo Carnera, prezentat de fostul campion mondial Jackson.

Regretatul Marcel Cerdan, fost campion mondial, decedat într-un accident de avion.

Laszlo Papp, de 3 ori campion olimpic, fost campion european la mijlocie, neinvins ca profesionist.

Cassius Clay, încheind prin K.O. mult comentata «revanșă» cu Sonny Liston.

dornic să efectueze un spectaculos «come-back». Care era însă adevărul? Managerul său, în loc să achite datoriile acestuia către fisc, pleca direct acasă și depunea impozitele lui Louis în seiful său. Louis a plătit cu vîrf și îndesat această manevră necorectă a «omului de colț». Și-a anunțat reintrarea pentru a-și plăti datoriile. «Come-back»-ul său a fost penibil. Bombardierul îmbătrînit și vlăguit a căzut în fața rafalelor unui alt tînăr negru — Ezzard Charles. Mărire și decadență...

Printre «greii» cu o mare judecată în ring și în viața de toate zilele se înscrie cu litere majuscule Rocky Marciano, un american originar din Italia, care și-a învins toți adversarii și a plecat la timp prin ușa din față a arenei, necunoscînd înfrîngerea.

Dar nu numai «greii» au fost o sursă de figuri celebre pentru istoria pugilatului mondial. Ray «Sugar» Robinson, fost campion mondial la categoriile semimijlocie și mijlocie, a fost unul dintre cei mai apreciați maeștri ai ringului în ultimii 20 de ani. Excepțional de bine dotat, boxer de mare valoare tehnică, un scrimer în exclusivitate, Ray «Sugar» Robinson a cîștigat peste 180 de meciuri, dintre care 101 înainte de limită. Prima sa înfrîngere s-a datorat, cu 8 ani în urmă, unei... canicule. Luptînd pentru titlul mondial la «semigrea» (dorea să-și înscrie al treilea titlu în palmares) împotriva lui Joe Maxim, la New York, după ce și-a dominat copios adversarul timp de 12 reprize, Ray, sleit de căldură, a rămas în colțul său și n-a mai continuat lupta. În ciuda celor 45 de ani pe care-i are, Robinson continuă activitatea competițională. El se scoală dimineața la 5 și după ce parcurge 3000—4000 m în «footing», face cîteva reprize de box cu umbra și se duce să facă educație fizică cu fiul său. Recent, Ray l-a învins net la puncte pe fiul bătrînului Archie Moore, o altă celebritate a boxului mondial, care a evoluat pînă la 50 de ani, deținînd ani în șir titlul mondial la «semigrea». Dintre boxerii «cocoși», cel mai renumit a fost Al. Brown-Panama, înalt de 1,80 m, cu o greutate de 53 kg. Campion al lumii, Brown, prin maniera cu care știa să lupte și rezultatele obținute, se înscrie în istorie ca una dintre cele mai prodigioase figuri.

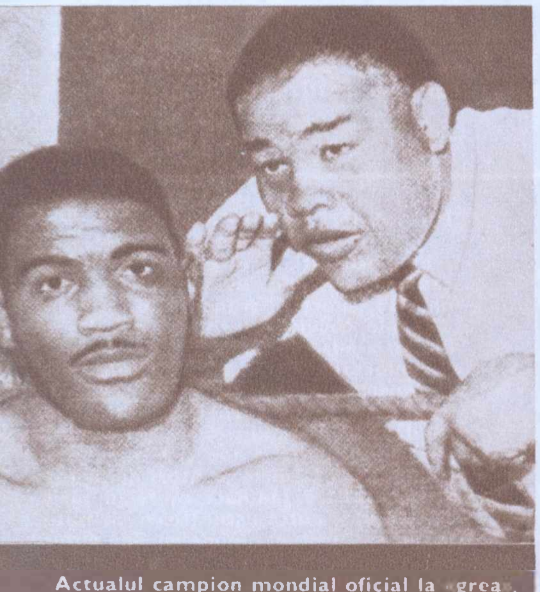
Nu putem încheia lista marilor vedete fără a pomeni de Henri Bob Armstrong, fost campion mondial la trei categorii: pană, ușoară și semimijlocie, Marcel Cerdan, fost campion mondial la categoria mijlocie, Marcel Thil, fost campion mondial la categoria semigrea, George Carpantier, fost campion mondial la categoria semigrea, L. Papp, fost campion european la «mijlocie», neinvins în cariera de profesionist, Willie Pepp, fost campion mondial la cat. pană, Pasquale Perez, 11 ani deținător al titlului mondial la cat. muscă și alții.

Dar boxerii români? Mă voi rezuma numai în a pastișa finalul unui reportaj al marelui gazetar francez George Peeters, care scria acum cîțiva ani: **«Sala principală a fost demolată pentru a se construi noul palat al sporturilor de la Paris. Regretăm vechea sală de care ne leagă frumoase amintiri. Aici au evoluat cei mai renumiți boxeri din toate colțurile lumii, Balthazar Sanghili, Cristoforidis, Brown, Galento, românii Lucian Popescu și Toma Aurel, foști campioni europeni și alții».**

Cineva mi s-a adresat o dată cu întrebarea dacă Cassius Clay, actualul campion mondial la categoria grea, este o figură proeminentă a boxului mondial. Acum avem prilejul să-i răspundem printr-o... declarație mai autorizată și competentă. Ea aparține lui Joe Jersey Walcott, fost campion al lumii la «grea», arbitrul meciului Cassius Clay—Sonny Liston. Iat-o: **«Clay este colosal de la o apariție la alta. El trebuie să fie recunoscut de toată lumea ca cel mai formidabil greu al tuturor timpurilor. Clay este invincibil. Este suficient să mai amintesc că Clay are 22 ani, 1,93 m și 93,4 kg, o viteză debordantă de semimijlociu în lovituri, pumn de supergreu și un joc excepțional de picioare. Ca valoare este superior și lui Dempsey și lui Tunney și lui Joe Louis».**

Dar boxul profesionist nu iartă. Antrenamentele dure și loviturile primite se adună și, într-o zi, sportivul care aleargă după o glorie efemeră plătește scump tentativa de a avea «milioane» și automobil la... scară. Au plătit cu prețul vieții lupta dintre corzile roșii ale «careului magic» peste 350 de boxeri, printre care foștii campioni mondiali Kid Parett, Davey Moore, tînărul greu argentinian Lavorante, iar Al. Brown-Panama, tuberculos și sărac, a căzut k.o. de foame pe străzile New Yorkului, murind 7 zile mai tîrziu pe un pat mizer de spital. Alții au rămas nenorociți pînă la sfîrșitul vieții. Sînt cunoscute cazurile lui Emile Pladner, fost campion mondial la muscă, astăzi orb, Gabriel Assaga, cu un grav traumatism la cap, Theo Nollet — un tînăr orb care vinde pe străzile Parisului bilete de loterie și ale altora. Cei mai mulți dintre ei, exploatați sîngeros de managerii lipsiți de scrupule, termină cu boxul fără a avea un ban în buzunar și devin clienți frecvenți ai comisariatelor de poliție. Exemple în acest sens sînt (în trecut) V. Angelman-Tintin, fost campion mondial la muscă sau Jackie La Motta, fost campion mondial la mijlocie, care operează la directivele gangsterilor. Nici chiar pentru boxerii fideli proverbului «bani albi pentru zile negre», care și-au plasat micul avut în mici afaceri cu localuri de noapte sau baruri, unde la un pahar de whiski mai oferă în plus și o șuetă sportivă clienților, viața nu-i chiar atît de ușoară. Zilele acestea, fostul campion mondial la «semigrea», englezul Fredie Mills, n-a mai putut face față cheltuielilor barului său de noapte din Londra și s-a sinucis, trăgîndu-și un plumb în capul care niciodată n-a fost k.o. pe ring.

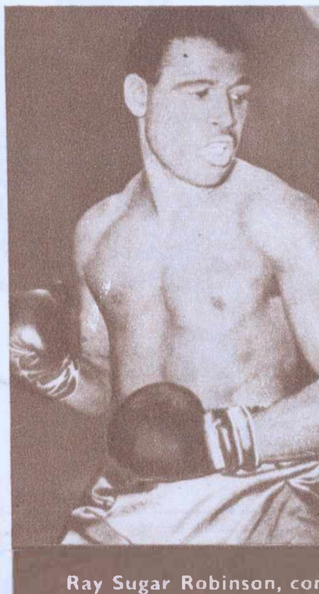
PAUL OCHIALBI

Actualul campion mondial oficial la «grea», Ernie Terrel, secondat de Joe Louis.

Al. Brown — Panama, cel mai redutabil «cocoș» al tuturor timpurilor.

Ray Sugar Robinson, considerat ca unul dintre cei mai puternici mijlocii mondiali din ultimii 15 ani.

ÎN FOTOGRAFII. Sus: o grămadă deschisă inițiată de rugbiștii ieșeni Oarză și Spiratos. Jos: o margine la Constanța; va cîștiga Celea (mascat în fotografie).

SPORT

A.S. BEZIERS IN ROMANIA

Cunoscuta formație franceză de rugbi A.S. Béziers, cu 8 jucători (Danos, Dedieu, Salas, Bolzan etc.) din fosta echipă cîștigătoare a «Cupei campionilor europeni» în penultima ei ediție din 1962 (11—3 cu Grivița Roșie, la București) a întreprins un turneu de 3 partide în România, jucînd la Iași, Constanța și București. Dacă XV-le Griviței Roșii — campion al Europei — ediția 1964 — consacrat pe plan internațional, nu mai avea nevoie de recomandări speciale, iată că alte două formații de club, de data aceasta provinciale, au confirmat valoarea certă a rugbiului românesc, ținînd în șah redutabilul XV francez. Așadar, după București, bine provincia! Desigur mijloacele și posibilitățile tehnico-tactice ale echipelor noastre sînt deocamdată încă relativ modeste, dar drumul pare deschis spre performanțe înalte.

Pentru a reveni la jocurile propriu-zise, trebuie să spunem că o impresie mai bună au lăsat constănțenii (6—5 cu Béziers), care au jucat deschis, cu mult curaj și au vădit o incontestabilă creștere a potențialului lor tehnic și tactic. Mai mult speram de la formația studenților ieșeni (3—3), care nu obține încă performanțe pe măsura valorii componenților ei, poate pentru că preferă jocului constructiv o tactică de așteptare, bazată pe distrugerea acțiunilor adverse. Și asta nu e nici bine și nici frumos. Dar să-i acordăm de data aceasta circumstanțe atenuante: voia cu orice preț să realizeze un succes de prestigiu și a sacrificat totul acestui scop, pe care l-a realizat doar parțial.

D. CALLIMACHI

P.S. LA ÎNCHIDEREA EDITIEI

La București, în ultima întîlnire din cadrul turneului intreprins in tara noastră, sportivii francezi au întrecut «XV»-le Griviței Rosii cu 8—5. Ei se intorc asadar în patrie cu o victorie reconfortantă. În acest al treilea joc — considerat de ei drept cel mai important — francezii au căutat să dea randamentul maxim și au prezentat pe teren formatia lor cea mai bună cu Danos si Dedieu, jucători de primă mărime. Fără îndoială că le-au priit și «lectiile» puțin usturătoare primite la Iasi și Constanța, unde nu s-au putut impune: în Moldova, pentru că studentii ieșeni, printr-un joc, e drept, schematic i-au cam împiedicat să-și desfăsoare acțiunile obișnuite, iar la Constanta, deoarece au intîlnit un «XV» în plin progres, pe care fără titularii Danos si Dedieu nu-l puteau intrece în mod normal. (D.C.)

Redacția și administrația: București, str. Vasile Conta nr. 16. Telefoane: 11.10.05 și 11.91.13.
ABONAMENTE: La toate oficiile poștale din țară și la difuzorii voluntari din întreprinderi și din instituții. Costul abonamentului: 3 luni-15 lei; 6 luni-30 de lei; un an-60 de lei.
Prezentarea grafică: M. PATRICHI. Tehnoredactor: N. BĂRBĂUȚEAN.
Corector: Gh. Ranetti.

43 806

Tiparul: Combinatul Poligrafic Casa Scînteii